

USTAWA
z dnia 13 czerwca 2003 r.

o cudzoziemcach¹⁾

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Opracowano na podstawie: Dz.U. z 2003 r. Nr 128, poz. 1175, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 179, poz. 1842, z 2005 r. Nr 90, poz. 757, Nr 94, poz. 788, Nr 132, poz. 1105, Nr 163, poz. 1362.

Art. 1.

Ustawa określa zasady i warunki wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tryb postępowania oraz organy właściwe w tych sprawach.

Art. 2.

Cudzoziemcem jest każdy, kto nie posiada obywatelstwa polskiego.

Art. 3.

Ustawy nie stosuje się do:

- 1) szefów i członków personelu misji dyplomatycznych, kierowników urzędów konsularnych i członków personelu konsularnego państw obcych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, pod warunkiem wzajemności i posiadania przez te osoby dokumentów potwierdzających pełnienie przez nie funkcji, z wyjątkiem art. 13 ust. 1, art. 25, 26, 35-41, 51 ust. 1 i art. 144;
- 2) obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, Europejskiego Obszaru Gospodarczego i innych państw, które nie należą do Unii Europejskiej, ale na podstawie umów zawartych z Unią Europejską korzystają ze swobody przepływu osób oraz członków ich rodzin, w zakresie uregulowanym w ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. o zasadach i warunkach wjazdu i pobytu

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 2001/51/WE z dnia 28 czerwca 2001 r. uzupełniającej postanowienia art. 26 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. (Dz.Urz. WE L 187 z 10.07.2001).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie - z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej - dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej - wydanie specjalne.

- obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 141, poz. 1180, z późn. zm.²⁾);
- 3) cudzoziemców ubiegających się o ochronę oraz objętych ochroną na podstawie ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 128, poz. 1176), w zakresie w niej uregulowanym;
 - 4) cudzoziemców polskiego pochodzenia i członków najbliższej rodziny repatrianta, w zakresie uregulowanym w ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz.U. Nr 106, poz. 1118, z późn. zm.³⁾).

Art. 4.

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) dokument podróży - dokument uznany przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej, uprawniający do przekroczenia granicy, wydany cudzoziemcowi przez organ państwa obcego, organ polski lub organizację międzynarodową albo podmiot upoważniony przez organ państwa obcego lub obcą władzę o charakterze państwowym;
- 2) granica - granicę państwową Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu ustawy z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (Dz.U. Nr 78, poz. 461, z późn. zm.⁴⁾);
- 3) przewoźnik - osobę fizyczną lub prawną zajmującą się zarobkowo przewozem osób drogą powietrzną, morską lub lądową;
- 4) strefa tranzytowa lotniska międzynarodowego - teren lotniska międzynarodowego położonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, rozciągający się między pokładem statku powietrznego a stanowiskiem kontroli granicznej, który obejmuje płytę oraz pomieszczenia lotniska;
- 5) wiza - zezwolenie wydane cudzoziemcowi przez organ polski lub organ, którego właściwość w tej sprawie wynika z postanowień umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską, uprawniające go do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w czasie, w celu i na warunkach w nim określonych;
- 6) zezwolenie na pracę - zezwolenie na pracę wydawane na podstawie ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. Nr 99, poz. 1001 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565);
- 7) zgoda na pobyt tolerowany - zgodę na pobyt tolerowany w rozumieniu ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 128, poz. 1175, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 173, poz. 1808 oraz z 2005 r. Nr 90, poz. 757.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2001 r. Nr 42, poz. 475 i Nr 128, poz. 1403 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 127, poz. 1090.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 1997 r. Nr 6, poz. 31 i Nr 43, poz. 271, z 2000 r. Nr 12, poz. 136 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 45, poz. 498.

Art. 5.

Cudzoziemca będącego obywatelem dwóch lub więcej państw traktuje się jako obywatela tego państwa, którego dokument podróży stanowił podstawę wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 6.

W sprawach należących do właściwości wojewody, w których wojewoda jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołania w sprawach uregulowanych w ustawie lub organem wyższego stopnia jest Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców, nie stosuje się art. 33 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o administracji rządowej w województwie (Dz.U. z 2001 r. Nr 80, poz. 872, z późn. zm.⁵⁾).

Art. 7.

1. Do postępowań w sprawach uregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, o ile ustawa nie stanowi inaczej.
2. Do postępowań w sprawach uregulowanych w ustawie, a należących do właściwości konsulów, stosuje się przepisy ustawy z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2002 r. Nr 215, poz. 1823), o ile ustawa nie stanowi inaczej.

Art. 8.

1. Organ wydający decyzję lub postanowienie w postępowaniu prowadzonym na podstawie przepisów ustawy może odstąpić od uzasadnienia, w całości lub w części, jeżeli wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Nie można odstąpić od uzasadnienia w części dotyczącej stwierdzenia przesłanki polskiego pochodzenia cudzoziemca.

Art. 9.

Jeżeli terytorialny zasięg działania oddziałów Straży Granicznej nie obejmuje części terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zadania określone w art. 8, 62 ust. 5 i 7 i art. 71b ust. 4 i 6 wykonuje na tej części terytorium Komendant Główny Straży Granicznej.

Art. 10.

Cudzoziemca ubiegającego się o wydanie lub przedłużenie wizy, udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Wspólnot Europejskich, zwanego dalej „zezwoleniem na pobyt rezydenta długoterminowego WE”, należy pouczyć w języku dla niego zrozumiałym o zasadach i trybie postępowania oraz o przysługujących mu prawach i ciążących na nim obowiązkach.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2001 r. Nr 128, poz. 1407, z 2002 r. Nr 37, poz. 329, Nr 41, poz. 365, Nr 62, poz. 558, Nr 89, poz. 804 i Nr 200, poz. 1688 oraz z 2003 r. Nr 52, poz. 450.

Art. 11.

1. Wnioski w sprawach uregulowanych w ustawie sporządza się w języku polskim.
2. Wniosek o wydanie wizy przez konsula może być sporządzony w języku obcym, wskazanym przez konsula.
3. Dokumenty sporządzone w języku obcym, służące za dowód w postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, powinny być składane wraz z ich tłumaczeniem na język polski, dokonany przez tłumacza przysięgłego.
4. W protokołach przesłuchania cudzoziemców składających wnioski w sprawach uregulowanych w ustawie podaje się imię i nazwisko tłumacza.

Art. 12.

1. W postępowaniach oraz rejestrach prowadzonych na podstawie ustawy mogą być przetwarzane następujące dane cudzoziemca:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko;
 - 2) nazwisko poprzednie;
 - 3) nazwisko rodowe;
 - 4) płeć;
 - 5) imię ojca;
 - 6) imię i nazwisko rodowe matki;
 - 7) data urodzenia lub wiek;
 - 8) miejsce i kraj urodzenia;
 - 9) rysopis:
 - a) wzrost w centymetrach,
 - b) kolor oczu,
 - c) znaki szczególne;
 - 10) odciski linii papilarnych;
 - 11) obywatelstwo;
 - 12) narodowość;
 - 13) stan cywilny;
 - 14) wykształcenie;
 - 15) zawód wykonywany;
 - 16) miejsce pracy;
 - 17) miejsce zamieszkania lub pobytu;
 - 18) informacje o karalności, o prowadzonych przeciwko niemu postępowaniach karnych i postępowaniach w sprawach o wykroczenia oraz o wydanych w stosunku do niego orzeczeniach w postępowaniu sądowym lub administracyjnym;
 - 19) stosunek do służby wojskowej;

- 20) informacje o podróżach i pobytach zagranicznych w okresie ostatnich 5 lat.
2. W postępowaniu w sprawie o wydanie lub przedłużenie wizy, o odmowę wjazdu oraz w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony oprócz danych, o których mowa w ust. 1, mogą być również przetwarzane dane dotyczące stanu zdrowia cudzoziemca.

Art. 12a.

Odciski linii papilarnych pobiera się w przypadkach, o których mowa w ustawie, od cudzoziemca, który ukończył 14 lat.

Rozdział 2

Przekraczanie granicy

Art. 13.

1. Cudzoziemiec może przekroczyć granicę oraz przebywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli posiada ważny dokument podróży oraz wizę, o ile przepisy ustawy nie stanowią inaczej.
- 1a. Warunki przekroczenia granicy przez cudzoziemców uczniów szkół pochodzących z państw trzecich, uczestniczących w wycieczkach szkolnych z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz warunki pobytu tych cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określają przepisy Unii Europejskiej.⁶⁾
2. Przekroczenie granicy przez cudzoziemca może być uzależnione od uiszczenia przez niego opłaty związanej z wjazdem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli wymaga tego zachowanie zasady wzajemności w stosunkach z innymi państwami.
3. Opłata, o której mowa w ust. 2, stanowi dochód budżetu państwa.
4. Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, listę państw, których obywatele są obowiązani uiścić opłatę, o której mowa w ust. 2, wysokość tej opłaty oraz organy właściwe do jej pobrania lub kontroli jej uiszczenia.
5. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 4, należy uwzględnić wysokość opłat za przekroczenie granicy państwowej, stosowanych wobec obywateli polskich w państwach, których obywatele będą obowiązani do uiszczenia opłaty. Przy wyznaczaniu właściwych organów bierze się pod uwagę względy organizacyjno-porządkowe na granicy oraz to, czy wobec obywateli państw objętych rozporządzeniem istnieje obowiązek wizowy lub czy mają oni możliwość uiszczenia opłaty przed przekroczeniem granicy.

⁶⁾ Przepisy określone w Decyzji Rady 94/795/WSiSW z dnia 30 listopada 1994 r. w sprawie wspólnych działań przyjętych przez Radę na podstawie art. K.3 ust. 2 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie ułatwień podróży dla uczniów pochodzących z państw trzecich przebywających w Państwach Członkowskich (Dz. Urz. WE L 327 z 19.12.1994).

Art. 14.

1. Cudzoziemiec może być niezwłocznie doprowadzony do granicy, jeżeli został zatrzymany w strefie nadgranicznej bezpośrednio po przekroczeniu granicy nieumyślnie i niezgodnie z przepisami.
2. Organ, który zatrzymał cudzoziemca w związku z przekroczeniem granicy wbrew przepisom prawa, pobiera od niego odciski linii papilarnych, chyba że cudzoziemiec został niezwłocznie doprowadzony do granicy.
3. Odciski linii papilarnych od cudzoziemca, o którym mowa w ust. 2, pobiera się za pomocą kart daktyloskopijnych lub urządzenia do elektronicznego pobierania odcisków.

Art. 15.

1. Cudzoziemiec wjeżdżający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinien posiadać i okazać na żądanie uprawnionego organu środki finansowe niezbędne do pokrycia kosztów wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub dokumenty umożliwiające uzyskanie takich środków oraz zezwolenie na wjazd do innego państwa lub na powrót do kraju pochodzenia, jeżeli takie zezwolenie jest wymagane.
2. Posiadanie środków finansowych, o których mowa w ust. 1, może być potwierdzone przez okazanie zaproszenia.
3. Środków finansowych i dokumentów, o których mowa w ust. 1, nie okazują cudzoziemcy:
 - 1) przekraczający granicę na podstawie:
 - a) umów i porozumień międzynarodowych, które przewidują zwolnienie cudzoziemca z obowiązku posiadania tych środków albo obowiązek pokrycia kosztów jego pobytu przez polskie organy państwowe lub instytucje publiczne,
 - b) umów o małym ruchu granicznym lub umów, które określają warunki przekraczania granicy w przejściach na szlakach turystycznych przecinających granicę,
 - c) wizy wjazdowej,
 - d) wizy pobytowej w celu wykonywania pracy,
 - e) wizy pobytowej w celu korzystania z ochrony czasowej,
 - f) wizy pobytowej w celu udziału w postępowaniu w sprawie o udzielenie azylu,
 - g) karty pobytu;
 - 2) przekraczający granicę w związku z niesieniem pomocy charytatywnej;
 - 3) uczestnicy akcji ratunkowych.
4. Kontrola posiadania dokumentu podróży i wizy, o których mowa w art. 13 ust. 1, oraz środków finansowych, dokumentów i zezwolenia, o których mowa w ust. 1, podczas przekraczania przez cudzoziemca granicy dokonuje komendant placówki Straży Granicznej .

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, ministrem właściwym do spraw zagranicznych i ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wysokość środków finansowych, które powinien posiadać cudzoziemiec wjeżdżający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i dokumenty, które mogą potwierdzić posiadanie tych środków, oraz cel przekroczenia przez cudzoziemca granicy, jeżeli ze względu na ten cel następuje zróżnicowanie wysokości środków.
6. Określona w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 5, wysokość środków finansowych powinna zapewniać pokrycie przez cudzoziemca kosztów zakwaterowania, wyżywienia, leczenia, przejazdu i wyjazdu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz uwzględniać wiek cudzoziemca i cel przekroczenia przez niego granicy. Rodzaj dokumentów, określonych w rozporządzeniu, powinien zapewniać możliwość potwierdzenia przez nie posiadania tych środków w wymaganej wysokości.
7. Cudzoziemcy wjeżdżający do Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania określonych czynności zawodowych mogą być zwolnieni z obowiązku posiadania:
 - 1) dokumentu podróży pod warunkiem posiadania przez nich dokumentów potwierdzających, że wjazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest związany z wykonywaniem tych czynności zawodowych;
 - 2) środków finansowych, o których mowa w ust. 1, jeżeli nie ponoszą kosztów pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
8. Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, określić:
 - 1) kategorie cudzoziemców, którzy w związku z wykonywaniem określonych czynności zawodowych są zwolnieni z obowiązku, o którym mowa w ust. 7, uwzględniając specyfikę tych czynności;
 - 2) dokumenty potwierdzające, że wjazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest związany z wykonywaniem czynności zawodowych, o których mowa w pkt 1, uwzględniając konieczność zapewnienia kontroli ruchu granicznego;
 - 3) przypadki, w których uznaje się, że w związku z wykonywaniem czynności zawodowych cudzoziemiec nie ponosi kosztów pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uwzględniając sposób organizacji wykonywania tych czynności;
 - 4) wysokość środków finansowych, które powinien posiadać cudzoziemiec wykonujący określone czynności zawodowe, gdy ponosi on koszty pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 15a.

1. Cudzoziemcy będący członkami załóg statków morskich, przyplływających do polskich portów morskich, przekraczający granicę w celu zejścia na ląd i pobytu w granicach miasta portowego, posiadający ważny dokument podróży oraz przepustkę wydaną przez komendanta granicznej placówki kontrolnej Straży Granicznej, są zwolnieni z obowiązku posiadania wiz.
2. Przepustkę wydaje, odmawia jej wydania lub unieważnia komendant granicznej placówki kontrolnej Straży Granicznej.

3. Przepustkę wydaje się cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, na wniosek złożony przez armatora lub kapitana statku morskiego albo upoważnionego agenta występującego w jego imieniu.
4. Do wniosku o wydanie przepustki dołącza się listę członków załogi statku morskiego zawierającą informacje określone w załączniku do Konwencji o Ułatwieniu Międzynarodowego Obrotu Morskiego (IMO FAL), sporządzonej w Londynie dnia 9 kwietnia 1965 r. (Dz.U. z 1969 r. Nr 30, poz. 236, z 1972 r. Nr 27, poz. 199 oraz z 2003 r. Nr 131, poz. 1200).
5. W przepustce zamieszcza się:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko członka załogi statku morskiego;
 - 2) nazwę i numer dokumentu podróży, którym legitymuje się członek załogi statku morskiego;
 - 3) nazwę statku morskiego;
 - 4) nazwę portu (stoczni, przystani);
 - 5) datę wystawienia przepustki oraz okres jej ważności;
 - 6) odcisk stempla kontrolerskiego i podpis wystawiającego przepustkę;
 - 7) informację, że przepustka jest ważna tylko z dokumentem podróży i upoważnia jej posiadacza do przebywania w obrębie miasta portowego.
6. Przepustka jest wydawana na okres postoju statku morskiego w porcie wskazanym we wniosku o wydanie przepustki, nie dłużej niż na okres 15 dni.
7. W przypadku nieprzewidzianego przedłużenia się okresu postoju statku morskiego, komendant granicznej placówki kontrolnej Straży Granicznej może, na wniosek armatora lub kapitana statku morskiego albo upoważnionego agenta występującego w jego imieniu, przedłużyć ważność przepustki na okres wskazany we wniosku o przedłużenie przepustki, nie dłużej niż na okres kolejnych 15 dni.
8. Cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, odmawia się wydania przepustki, jeżeli zachodzi wobec niego którakolwiek z okoliczności, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2 i 4-7.
9. Cudzoziemcowi, który został zatrzymany poza granicami miasta portowego lub po upływie okresu, na który została wydana przepustka, albo wobec którego zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 4-6, unieważnia się przepustkę.
10. Do odmowy wydania przepustki i jej unieważnienia mają odpowiednio zastosowanie przepisy art. 23.
11. Wydanie oraz unieważnienie przepustki rejestruje się w ewidencji prowadzonej przez komendanta granicznej placówki kontrolnej Straży Granicznej.
12. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza wniosku o wydanie lub przedłużenie przepustki oraz wzór przepustki, uwzględniając dane, o których mowa w ust. 5.

Art. 16.

1. Zaproszenie, o którym mowa w art. 15 ust. 2, mogą wystawić:
 - 1) obywatel polski zamieszkały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

- 2) cudzoziemiec przebywający bezpośrednio przed wystawieniem zaproszenia legalnie przez okres co najmniej 5 lat na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub posiadający zezwolenie na osiedlenie się,
- 3) osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, mająca siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

- zwani dalej „zapraszającymi”.

2. W zaproszeniu zamieszcza się:

- 1) dane zapraszającego:
 - a) imię (imiona), nazwisko, datę i miejsce urodzenia, obywatelstwo, adres zamieszkania, zawód, rodzaj, serię i numer dokumentu tożsamości lub
 - b) firmę albo nazwę, numer REGON oraz siedzibę osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej;
- 2) imię (imiona), nazwisko, datę i miejsce urodzenia, płeć, obywatelstwo, adres zamieszkania, serię i numer dokumentu podróży zapraszanego cudzoziemca oraz stopień pokrewieństwa z zapraszającym;
- 3) imię (imiona), nazwisko, datę urodzenia i płeć małżonka oraz dzieci zapraszanego cudzoziemca, o ile są zapraszani;
- 4) zobowiązanie się zapraszającego do pokrycia kosztów związanych z pobytem i wyjazdem zapraszanego cudzoziemca, w tym kosztów ewentualnego leczenia oraz kosztów wydalenia z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) określenie czasu, na który zapraszający zaprasza cudzoziemca;
- 6) nazwę organu, który dokonał wpisu zaproszenia do ewidencji zaproszeń;
- 7) datę i numer wpisu zaproszenia do ewidencji zaproszeń;
- 8) podpis zapraszającego.

Art. 17.

1. Zaproszenie uzyskuje ważność z chwilą wpisania go, na wniosek zapraszającego, do ewidencji zaproszeń i jest ważne przez okres roku.
2. Na żądanie organu, który przyjął wniosek o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń, zapraszający jest obowiązany przedstawić dokumenty potwierdzające możliwość wywiązania się z zobowiązania do pokrycia kosztów związanych z pobytem cudzoziemca, a w szczególności dokumenty potwierdzające posiadanie źródeł dochodów lub własnych środków materialnych i ich wysokość oraz dokumenty potwierdzające tytuł prawny do zajmowanego lokalu mieszkalnego lub możliwość zapewnienia cudzoziemcowi zamieszkania.
3. Decyzję o odmowie wpisania lub o unieważnieniu wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń wydaje się, jeżeli:
 - 1) zapraszanym jest cudzoziemiec, w przypadku którego zachodzi którakolwiek z okoliczności, o których mowa w art. 42 pkt 2, 4 i 7;
 - 2) sytuacja finansowa zapraszającego, a w przypadku osoby fizycznej także warunki mieszkaniowe, wskazują, że nie będzie on w stanie zadośćuczynić obowiązkom przyjętym na siebie w zaproszeniu;

- 3) zapraszający nie wykonał zobowiązań wynikających z uprzednio wystawionego zaproszenia.
4. Unieważnienie wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń powoduje utratę jego ważności.

Art. 18.

Wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę zapraszającego wpisuje zaproszenie do ewidencji zaproszeń lub wydaje decyzję o odmowie wpisania albo o unieważnieniu zaproszenia.

Art. 19.

1. W przypadku gdy zapraszający nie wykonał zobowiązań wynikających z wystawionego zaproszenia, wojewoda określi, w drodze decyzji, wysokość kosztów poniesionych przez Skarb Państwa, związanych z pobytem cudzoziemca i opuszczeniem przez niego terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które zapraszający jest obowiązany pokryć.
2. Koszty, o których mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów o egzekucji administracyjnej należności pieniężnych. Przepisu art. 15 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2002 r. Nr 110, poz. 968, z późn. zm.⁷⁾) o doręczeniu upomnienia nie stosuje się.

Art. 20.

1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory:
 - 1) zaproszenia,
 - 2) formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń- uwzględniając dane, o których mowa w art. 16 ust. 2.
2. Wzór formularza wniosku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, powinien uwzględniać także nazwiska poprzednie i cel wjazdu osoby zapraszanej oraz dane dotyczące sytuacji finansowej i warunków mieszkaniowych zapraszającego.
3. W przypadku zmiany wzoru zaproszenia w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, można określić termin ważności zaproszeń wydanych na blankietach dotychczasowego wzoru oraz termin, do którego mogą być stosowane blankiety dotychczasowego wzoru.

Art. 21.

1. Cudzoziemcowi odmawia się wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli:

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 127, poz. 1090, Nr 141, poz. 1178, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1387, Nr 199, poz. 1672, Nr 200, poz. 1679 i Nr 216, poz. 1824 oraz z 2003 r. Nr 80, poz. 718.

- 1) nie posiada dokumentu podróży lub wize, o których mowa w art. 13 ust. 1, albo nie uiścił opłaty, do której uiszczenia był obowiązany na podstawie art. 13 ust. 2;
 - 2) jego dane znajdują się w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany;
 - 3) nie posiada środków finansowych lub zezwolenia, o których mowa w art. 15 ust. 1;
 - 4) okoliczności związane z jego wjazdem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wskazują, że wjazd ma cel inny niż deklarowany;
 - 5) istnieje uzasadnione podejrzenie, że jego wjazd lub pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej spowodowałyby zagrożenie dla zdrowia publicznego;
 - 6) jego wjazd lub pobyt mogą stanowić zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego bądź jeżeli naruszyłyby one interes Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 7) od dnia, w którym poprzednia decyzja o odmowie wjazdu została wydana, nie upłynął rok, a cudzoziemiec nie przedstawił nowych okoliczności w sprawie.
2. Cudzoziemcowi, któremu wydano wizę na podstawie art. 33, nie można odmówić wjazdu.

Art. 22.

Cudzoziemcowi, który posiada przy wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środki finansowe w wysokości mniejszej od wymaganej do pokrycia kosztów pobytu w celu i okresie przez niego zadeklarowanych, można określić czas pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej odpowiednio do ilości posiadanych przez niego środków.

Art. 23.

1. Decyzje o odmowie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i decyzje o określeniu czasu pobytu cudzoziemca na tym terytorium odpowiednio do ilości posiadanych przez niego środków finansowych wydaje komendant placówki Straży Granicznej.
2. Od decyzji komendanta placówki Straży Granicznej przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej.
3. Decyzjom, o których mowa w ust. 1, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.
4. Komendant placówki Straży Granicznej odnotowuje wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, w dokumencie podróży cudzoziemca.
5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób odnotowywania w dokumencie podróży cudzoziemca:
 - 1) wydania decyzji o określeniu czasu pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

- 2) wydania decyzji o odmowie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Sposób odnotowywania powinien zapewniać możliwość ustalenia podczas kontroli dokumentu podróży cudzoziemca, czy i w jakim dniu decyzje takie zostały wydane.

Art. 24.

1. Postępowanie prowadzone przez organy Straży Granicznej przed wydaniem decyzji, o których mowa w art. 23 ust. 1, ogranicza się do:
 - 1) przesłuchania cudzoziemca;
 - 2) kontroli dokumentów posiadanych przez cudzoziemca;
 - 3) przesłuchania osób wskazanych przez cudzoziemca, towarzyszących mu w podróży;
 - 4) podjęcia innych czynności kontrolnych przewidzianych w ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz.U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1399 oraz z 2003 r. Nr 90, poz. 844 i Nr 113, poz. 1070).
2. Czynności podejmowane w postępowaniu, o którym mowa w ust. 1, mogą być ograniczone jedynie do kontroli posiadanych przez cudzoziemca dokumentów, jeżeli jest to uzasadnione warunkami organizacyjnymi i technicznymi wykonywania tych czynności.

Rozdział 3

Wizy

Art. 25.

1. Wiza określa:
 - 1) numer dokumentu podróży cudzoziemca;
 - 2) miejsce i datę jej wydania;
 - 3) cel wjazdu i pobytu;
 - 4) okres ważności wizy, podczas którego może nastąpić pierwszy wjazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i musi nastąpić ostatni wyjazd z tego terytorium;
 - 5) okres pobytu, przez który cudzoziemiec może przebywać, w okresie ważności wizy, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 6) liczbę wjazdów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dozwolonych w okresie pobytu.
2. Wiza może uprawniać do jednego, dwóch lub nieograniczonej liczby wjazdów.
3. Początek okresu ważności wizy powinien przypadać na okres 6 miesięcy od dnia wydania wizy.
4. Wiza może zawierać także inne informacje i określać inne warunki wjazdu, a w szczególności:
 - 1) imię i nazwisko cudzoziemca oraz jego fotografię;

- 2) miejsce, w którym powinno nastąpić przekroczenie granicy;
 - 3) liczbę dzieci oraz innych osób towarzyszących cudzoziemcowi, wpisanych do jego dokumentu podróży.
5. Wiza może zawierać zakodowany zapis danych i informacji, o których mowa w ust. 1 i 4.

Art. 26.

Wizę wydaje się, w zależności od celu wjazdu i pobytu, jako wizę:

- 1) lotniskową;
- 2) tranzytową;
- 3) wjazdową w celu:
 - a) repatriacji,
 - b) przesiedlenia się jako członek najbliższej rodziny repatrianta,
 - c) realizacji zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE;
- 4) pobytową w celu:
 - a) turystycznym,
 - b) odwiedzin,
 - c) udziału w imprezach sportowych,
 - d) prowadzenia działalności gospodarczej,
 - e) prowadzenia działalności kulturalnej lub udziału w konferencjach międzynarodowych,
 - f) wykonywania zadań służbowych przez przedstawicieli organu państwa obcego oraz organizacji międzynarodowej,
 - g) udziału w postępowaniu w sprawie o udzielenie azylu,
 - h) wykonywania pracy,
 - i) naukowym, szkoleniowym, dydaktycznym - z wyłączeniem wykonywania pracy,
 - j) korzystania z ochrony czasowej,
 - k) przyjazdu z przyczyn, o których mowa w art. 33 ust. 1,
 - l) pobytu małoletniego, o którym mowa w art. 34,
 - m) o którym mowa w art. 44 ust. 3, art. 61 ust. 3 lub art. 71a ust. 3,
 - n) innym niż określone w lit. a-m;
- 5) dyplomatyczną;
- 6) służbową;
- 7) kurierską;
- 8) dyplomatyczną tranzytową.

Art. 27.

1. Wiza lotniskowa uprawnia do wjazdu do strefy tranzytowej lotniska międzynarodowego i pobytu w tej strefie i może być wydana cudzoziemcowi, który wykaze, że pobyt w strefie tranzytowej lotniska międzynarodowego jest niezbędny do odbycia planowanej przez niego podróży lotniczej.
2. Wizę, o której mowa w ust. 1, wydaje się na okres pobytu nie dłuższy niż 2 dni.
3. (utracił moc).

Art. 28.

1. Wiza tranzytowa uprawnia do przejazdu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i może być wydana cudzoziemcowi, który posiada prawo wjazdu do państwa docelowego lub państwa graniczącego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Wizę, o której mowa w ust. 1, wydaje się na okres pobytu nie dłuższy niż 5 dni, licząc od dnia każdego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 29.

1. Wiza wjazdowa uprawnia do jednokrotnego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i może być wydana cudzoziemcowi, który przed przekroczeniem granicy uzyskał lub z chwilą przekroczenia granicy uzyska inny tytuł prawny do pobytu na tym terytorium.
2. Okres ważności wizej wjazdowej, w którym powinien nastąpić wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wynosi rok.

Art. 30.

Wizę wjazdową w celu realizacji zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, wydaje się cudzoziemcowi, który uzyskał zezwolenie przed przekroczeniem granicy.

Art. 31.

1. Wizę pobytową wydaje się jako wizę krótkoterminową lub długoterminową.
2. Wiza pobytowa uprawnia do wjazdu i nieprzerwanego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub kilku pobytów następujących po sobie, trwających przez okres nieprzekraczający łącznie:
 - 1) 3 miesięcy w okresie 6 miesięcy liczonych od dnia pierwszego wjazdu, w przypadku wizej krótkoterminowej;
 - 2) roku w okresie ważności wizej, w przypadku wizej długoterminowej.
3. Wiza pobytowa długoterminowa może być wydana w celu wjazdu i pobytu, o którym mowa w art. 26 pkt 4 lit. b i d-j, jeżeli okoliczności tego pobytu wymagają, aby trwał on dłużej niż 3 miesiące.

4. Okres pobytu na podstawie wizy pobytowej długoterminowej ustala się w granicach określonych w ust. 2 pkt 2 i ust. 3 odpowiednio do celu wskazanego przez cudzoziemca.
5. Okres ważności wizy pobytowej może wynosić do 5 lat.

Art. 32.

1. Wiza pobytowa w celu wykonywania pracy może być wydana cudzoziemcowi, który przedstawi przyrzeczenie wydania zezwolenia na pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo pisemne oświadczenie pracodawcy o zamiarze powierzenia cudzoziemcowi wykonywania pracy, jeżeli zezwolenie na pracę nie jest wymagane.
2. Wizę, o której mowa w ust. 1, wydaje się na okres pobytu, który odpowiada okresowi wskazanemu w przyrzeczeniu lub oświadczeniu, nie dłużej jednak niż na rok.
3. Cudzoziemcowi, który zamierza wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pracę zależną od rytmu pór roku przez czas określony, wizę, o której mowa w ust. 1, wydaje się na okres pobytu, który odpowiada okresowi wskazanemu w przyrzeczeniu wydania zezwolenia na pracę, nie dłużej jednak niż na 6 miesięcy w okresie 12 miesięcy liczonych od dnia pierwszego wjazdu.

Art. 33.

1. Wiza pobytowa może być wydana cudzoziemcowi, mimo że zachodzą okoliczności, na podstawie których należałoby mu odmówić wydania wizy, jeżeli:
 - 1) przepisy prawa polskiego wymagają od niego osobistego stawiennictwa przed polskim organem władzy publicznej;
 - 2) wjazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niezbędny ze względu na konieczność poddania się zabiegom lekarskim służącym bezpośrednio ratowaniu życia, którym nie może on zostać poddany w innym państwie;
 - 3) zachodzi wyjątkowa sytuacja osobista wymagająca jego obecności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 4) wymaga tego interes Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 5) zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że cudzoziemiec jest ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu Decyzji Ramowej Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi (Dz.Urz. WE L 203 z 1.08.2002), potwierdzone przez organ właściwy do prowadzenia postępowania w sprawie zwalczania handlu ludźmi.
2. Wizę, o której mowa w ust. 1 pkt 1-3, wydaje się na okres pobytu niezbędny do realizacji celu, w którym została udzielona, nie dłuższy jednak niż 3 miesiące.
3. Wizę, o której mowa w ust. 1 pkt 5, wydaje się na okres pobytu niezbędny do podjęcia przez cudzoziemca decyzji o współpracy z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie zwalczania handlu ludźmi, nie dłuższy jednak niż 2 miesiące.

Art. 34.

1. Wizę pobytową wydaje się małoletniemu cudzoziemcowi urodzonemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek jego przedstawiciela ustawowego, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy.
2. W przypadku gdy małoletni, o którym mowa w ust. 1, jest wpisany do dokumentu podróży przedstawiciela ustawowego, w dokumencie tym zamieszcza się nową wizę obejmującą małoletniego, a wizę poprzednio wydaną przedstawicielowi ustawowemu anuluje się.
3. Okresy pobytu oraz ważności wizy wydanej małoletniemu wpływają w tym samym terminie, w którym wpływają okresy pobytu oraz ważności wizy przedstawiciela ustawowego, z tym że w przypadku, o którym mowa w ust. 2, okresy te dotyczą wizy anulowanej.

Art. 35.

Wiza dyplomatyczna, służbowa i kurierska, uprawnia do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie 6 miesięcy od daty jej wystawienia oraz do pobytu i wyjazdu w okresie w niej określonym.

Art. 36.

Wizę dyplomatyczną wydaje się szefowi i członkowi personelu misji dyplomatycznej, kierownikowi urzędu konsularnego i członkowi personelu konsularnego państwa obcego oraz innej osobie zrównanej z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, a także członkom ich rodzin.

Art. 37.

Wizę służbową wydaje się członkowi personelu administracyjnego i technicznego, członkowi personelu służby misji dyplomatycznej, pracownikowi konsularnemu, członkowi personelu służby urzędu konsularnego, innej osobie skierowanej do pracy w Rzeczypospolitej Polskiej oraz przyjeżdżającej służbowo zrównanej z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, a także członkom ich rodzin.

Art. 38.

Wizę dyplomatyczną i służbową wydaje się na okres pobytu do 3 miesięcy, chyba że umowa lub powszechnie ustalony zwyczaj międzynarodowy stanowią inaczej.

Art. 39.

Cudzoziemcowi uprawnionemu do uzyskania dokumentów, o których mowa w art. 3 pkt 1, wydaje się wizę dyplomatyczną i służbową na okres pełnienia funkcji, z którą jest związane to uprawnienie.

Art. 40.

1. Wizę kurierską wydaje się kurierowi dyplomatycznemu i konsularnemu.

2. Wizę, o której mowa w ust. 1, wydaje się na okres pobytu do 10 dni, chyba że umowa lub powszechnie ustalony zwyczaj międzynarodowy stanowią inaczej.

Art. 41.

1. Prezes Urzędu wyłoniony w drodze konkursu jest powoływany przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Prezes Rady Ministrów odwołuje Prezesa Urzędu. Kadencja Prezesa Urzędu trwa 5 lat, licząc od dnia powołania. Prezes Urzędu pełni obowiązki do dnia powołania jego następcy.
2. Wizę, o której mowa w ust. 1, wydaje się na okres pobytu nie dłuższy niż 5 dni, licząc od dnia każdego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 42.

Cudzoziemcowi odmawia się wydania wizy, jeżeli:

- 1) nie zostały spełnione przesłanki do wydania wizy określonego typu;
- 2) jego dane znajdują się w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany;
- 3) nie posiada środków finansowych niezbędnych do pokrycia kosztów pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) zachodzi obawa, że wydanie wizy mogłoby spowodować zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego albo naruszyć interes Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) okres ważności dokumentu podróży cudzoziemca jest krótszy niż 3 miesiące od terminu, w którym musi nastąpić jego wyjazd z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie tej wizy;
- 6) od dnia wydania poprzedniej decyzji o odmowie wydania wizy nie upłynął rok, a cudzoziemiec nie przedstawił nowych okoliczności w sprawie;
- 7) w postępowaniu o wydanie wizy:
 - a) złożył wniosek lub dołączył do niego dokumenty zawierające nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje,
 - b) zeznał nieprawdę lub zataił prawdę albo, w celu użycia za autentyczny, podrobił lub przerobił dokument bądź takiego dokumentu jako autentycznego używał.

Art. 43.

1. Cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej można przedłużyć wizę pobytową, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:
 - 1) przemawia za tym ważny interes zawodowy lub osobisty cudzoziemca albo względy humanitarne;
 - 2) zdarzenia, które są przyczyną ubiegania się o przedłużenie wizy, wystąpiły niezależnie od woli cudzoziemca i nie były możliwe do przewidzenia w chwili wydania wizy;

- 3) okoliczności sprawy nie wskazują, że cel pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będzie inny niż deklarowany;
 - 4) nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 42 pkt 2-7.
2. Okres pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie przedłużonej wizy nie może przekraczać okresu pobytu przewidzianego dla danego typu wizy pobytowej.
 3. Cudzoziemcowi przebywającemu w szpitalu, którego stan zdrowia wyklucza przewiezienie lub wyjazd do innego państwa, wizę przedłuża się do dnia, w którym stan jego zdrowia pozwoli na opuszczenie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
 4. Organ właściwy do przedłużenia wizy może powołać biegłego lekarza w celu wydania opinii w sprawie, o której mowa w ust. 3.
 5. Przedłużenie wizy przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, przez zamieszczenie naklejki wizowej w dokumencie podróży cudzoziemca, następuje jednokrotnie, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w ust. 3.
 6. Przedłużenie lub odmowa przedłużenia wizy następuje w drodze decyzji.

Art. 44.

1. Cudzoziemiec jest obowiązany złożyć wniosek o przedłużenie wizy co najmniej 7 dni przed upływem okresu pobytu oznaczonego w posiadanej wizie krótkoterminowej lub co najmniej 14 dni przed upływem okresu pobytu oznaczonego w posiadanej wizie długoterminowej.
2. Wojewoda wydaje decyzję w sprawie przedłużenia wizy przed upływem okresu pobytu oznaczonego w wizie, jeżeli wniosek o jej przedłużenie został złożony w terminie, o którym mowa w ust. 1.
3. Wojewoda wydaje cudzoziemcowi nową wizę na okres pobytu do zakończenia postępowania w pierwszej instancji w sprawie przedłużenia wizy, w przypadku gdy przedłużenie wizy z zachowaniem warunków, o których mowa w ust. 2, jest niemożliwe.
4. Jeżeli termin do złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, nie zostanie zachowany, cudzoziemiec jest obowiązany opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem okresu pobytu oznaczonego w wizie, w przypadku gdy postępowanie w sprawie przedłużenia wizy nie zostało zakończone przed upływem tego okresu pobytu.

Art. 45.

1. Wniosek o wydanie lub przedłużenie wizy zawiera:
 - 1) dane osobowe cudzoziemca oraz dane objętych wnioskiem dzieci i innych osób wpisanych do dokumentu podróży cudzoziemca, w zakresie niezbędnym do wydania wizy;
 - 2) cechy dokumentu podróży cudzoziemca;
 - 3) informację o podróżach i pobytach zagranicznych w okresie ostatnich 5 lat;
 - 4) wskazanie celu pobytu.

- 1a. Wniosek o wydanie lub przedłużenie wizy składa się na formularzu.
2. Cudzoziemiec ubiegający się o wydanie lub przedłużenie wizy jest obowiązany uzasadnić wniosek, dołączyć dokumenty potwierdzające okoliczności podane we wniosku oraz fotografie osób objętych wnioskiem.
3. Komendant placówki Straży Granicznej w przypadku, o którym mowa w art. 47 ust. 1, może zwolnić cudzoziemca od obowiązku dołączenia fotografii.

Art. 46.

1. Wizę wydaje lub odmawia jej wydania konsul.
2. Wizę w celu wykonywania pracy wydaje lub odmawia jej wydania konsul właściwy ze względu na miejsce stałego zamieszkania cudzoziemca.
3. Wizę, o której mowa w art. 33, wydają lub odmawiają jej wydania konsul albo wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Wydanie wizy wymaga uzyskania zgody Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców.
4. Wizę, o której mowa w art. 34 ust. 1 i 2, wydaje lub odmawia jej wydania oraz wizę wydaną przedstawicielowi ustawowemu anuluje w przypadku, o którym mowa w art. 34 ust. 2, wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu przedstawiciela ustawowego.
5. Wizę dyplomatyczną, służbową, kurierską oraz wizę dyplomatyczną tranzytową wydają lub odmawiają jej wydania:
 - 1) minister właściwy do spraw zagranicznych;
 - 2) konsul;
 - 3) komendant placówki Straży Granicznej - w szczególnie uzasadnionych przypadkach.
6. Cudzoziemcowi uprawnionemu do uzyskania dokumentów, o których mowa w art. 3 pkt 1, wizę dyplomatyczną i służbową wydaje lub odmawia jej wydania minister właściwy do spraw zagranicznych.
7. Wizę dyplomatyczną, służbową i dyplomatyczną tranzytową wydaje się na podstawie noty ministerstwa spraw zagranicznych państwa obcego lub jego misji dyplomatycznej, a w przypadku wiz wydawanych za granicą - dodatkowo na podstawie wniosku o wydanie wizy.
- 7a. Przed wydaniem wizy organ właściwy do jej wydania może zwrócić się do Komendanta Głównego Straży Granicznej, a w razie potrzeby także do innych organów, z wnioskiem o przekazanie informacji, czy wobec cudzoziemca zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 42 pkt 1-4, 6 i 7.
- 7b. Organy, o których mowa w ust. 7a, są obowiązane, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wniosku, przekazać informacje, czy wobec cudzoziemca zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 42 pkt 1-4, 6 i 7.
8. Decyzja o odmowie wydania wizy, z wyjątkiem wizy wydawanej przez wojewodę, jest ostateczna.

Art. 47.

1. Cudzoziemcowi, który wykaze, że istnieją wyjątkowe i pilne przyczyny, w szczególności humanitarne, zawodowe lub ważny interes Rzeczypospolitej Polskiej, wymagające jego wjazdu i pobytu na jej terytorium lub przejazdu przez to terytorium oraz że z powodów niezależnych od niego i nieprzewidywalnych nie mógł uzyskać wizy od konsula, wizę tranzytową lub wizę pobytową w celu, o którym mowa w art. 26 pkt 4 lit. b-f oraz i, może wydać komendant placówki kontrolnej Straży Granicznej.
2. Wiza, o której mowa w ust. 1, uprawnia do jednokrotnego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie ważności równym okresowi pobytu, nie dłuższemu jednak niż 15 dni.
3. Postępowanie w sprawie wydania wizy, o której mowa w ust. 1, może być ograniczone do czynności, o których mowa w art. 24.
4. Wydanie decyzji o odmowie wydania wizy, o której mowa w ust. 1, odnotowuje się w dokumencie podróży cudzoziemca.

Art. 48.

1. Wizę unieważnia się, jeżeli:
 - 1) dane cudzoziemca znajdują się w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, z wyjątkiem wizy wydanej na podstawie art. 33;
 - 2) zachodzi obawa, że wjazd lub pobyt cudzoziemca mógłby spowodować zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego albo naruszyć interes Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 3) okres ważności dokumentu podróży cudzoziemca jest krótszy niż 3 miesiące od terminu, w którym musi nastąpić jego wyjazd z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie tej wizy;
 - 4) cudzoziemiec składając zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu prowadzonym przez organy, o których mowa w ustawie, zeznał nieprawdę lub zataił prawdę albo, w celu użycia za autentyczny, podrobił lub przerobił dokument bądź takiego dokumentu jako autentycznego używał.
2. Wizę można unieważnić, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że cel wjazdu lub pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będzie inny niż deklarowany.
3. Decyzję o unieważnieniu wizy wydaje komendant placówki Straży Granicznej przy wjeździe cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
4. Postępowanie w sprawie unieważnienia wizy może być ograniczone do czynności, o których mowa w art. 24.
5. Od decyzji komendanta placówki Straży Granicznej, o której mowa w ust. 3, przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej.
6. Wydanie decyzji o unieważnieniu wizy odnotowuje się w dokumencie podróży cudzoziemca.

7. Decyzji o unieważnieniu wizy nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 49.

1. Organ wydający wizę zamieszcza ją w dokumencie podróży lub w polskim dokumencie tożsamości cudzoziemca, a w szczególnym przypadku, uzasadnionym interesem cudzoziemca - na osobnym blankiecie wizowym.
2. Cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizej, w przypadku wymiany dokumentu podróży albo polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca, wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, na jego wniosek, zamieszcza wizę w nowym dokumencie.
3. Organ, który wydał cudzoziemcowi wizę, może, z urzędu lub na wniosek cudzoziemca, sprostować w niej błędy pisarskie i oczywiste omyłki.
4. W przypadku gdy cudzoziemiec przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, błędy pisarskie i oczywiste omyłki w wizie wydanej cudzoziemcowi przez konsula lub komendanta placówki Straży Granicznej prostuje wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.
5. Organ, który sprostował błędy pisarskie i oczywiste omyłki w wizie wydanej cudzoziemcowi, zamieszcza w dokumencie podróży lub polskim dokumencie tożsamości cudzoziemca nową wizę prawidłowo wypełnioną i anuluje wizę wydaną poprzednio.

Art. 50.

1. Cudzoziemiec jest obowiązany opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem okresu pobytu oznaczonego w wizie oraz przed upływem okresu ważności wizej, chyba że uzyskał przedłużenie wizej albo zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenie na osiedlenie się lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy o całkowitym lub częściowym zniesieniu obowiązku wizowego lub na podstawie jednostronnego zniesienia obowiązku wizowego jest obowiązany opuścić to terytorium przed upływem terminu przewidzianego w umowie międzynarodowej lub w rozporządzeniu znoszącym obowiązek wizowy, chyba że uzyskał zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony.
3. Cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ruchu bezwizowym na podstawie umowy o całkowitym lub częściowym zniesieniu obowiązku wizowego lub w związku z jednostronnym zniesieniem przez Rzeczpospolitą Polską obowiązku wizowego jest obowiązany opuścić to terytorium po upływie okresu pobytu, na który wjechał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie później niż po upływie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie wypowiedzenia umowy lub przywrócenia obowiązku wizowego.
4. Jeżeli wejście w życie wypowiedzenia umowy o całkowitym lub częściowym zniesieniu obowiązku wizowego lub przywrócenie obowiązku wizowego nastąpiło przed ogłoszeniem o tym, w formie prawem przewidzianej, termin, o którym mowa w ust. 3, liczy się od dnia tego ogłoszenia.

Art. 51.

1. Minister właściwy do spraw zagranicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) dokumenty, które powinni posiadać szefowie i członkowie personelu misji dyplomatycznych, kierownicy urzędów konsularnych i członkowie personelu konsularnego państw obcych oraz inne osoby zrównane z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych;
 - 2) wzory dokumentów, o których mowa w pkt 1;
 - 3) oznaczenie wiz wydawanych osobom, o których mowa w pkt 1,uwzględniając obowiązujące w tym zakresie umowy lub powszechnie ustalone zwyczaje międzynarodowe.
2. Minister właściwy do spraw zagranicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, może, w drodze rozporządzenia, na zasadzie wzajemności, zwolnić wszystkie lub niektóre osoby, o których mowa w art. 3 pkt 1, z obowiązku uzyskania wizy, jeżeli przemawia za tym interes Rzeczypospolitej Polskiej. W rozporządzeniu należy wskazać kraje, których przedstawiciele są zwolnieni z tego obowiązku.
- 3 i 4. (utraciły moc).

Art. 52.

1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) oznaczenie wiz, z wyłączeniem wiz wydawanych szefom i członkom personelu misji dyplomatycznych, kierownikom urzędów konsularnych i członkom personelu konsularnego państw obcych oraz innym osobom zrównanym z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, i wzór wizy, uwzględniając jej typy, o których mowa w art. 26, a także zakres danych, które powinny być w niej zawarte, określony w art. 25 ust. 1-4;
 - 2) wzór blankietu wizowego, o którym mowa w art. 49 ust. 1;
 - 3) wzory formularzy wniosków o wydanie wizy lub jej przedłużenie, uwzględniając w szczególności dane, o których mowa w art. 12 i art. 45 ust. 1;
 - 4) sposób odnotowywania przyjęcia wniosku wizowego;
 - 5) sposób zamieszczania wizy w dokumencie podróży oraz anulowania wizy wydanej przedstawicielowi ustawowemu w przypadku, o którym mowa w art. 34 ust. 2;
 - 6) sposób odnotowywania przez komendanta placówki Straży Granicznej w dokumencie podróży wydania decyzji o odmowie wydania wizy lub jej unieważnieniu.
2. Sposób odnotowywania przyjęcia wniosku wizowego, zamieszczania wizy w dokumencie podróży oraz anulowania wizy wydanej przedstawicielowi ustawowemu, a także sposób odnotowywania wydania decyzji o odmowie wydania wizy lub jej unieważnieniu, powinny zapewniać możliwość kontroli wykonania tych czynności.

3. W przypadku zmiany wzoru wizy, w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, można określić termin ważności wiz wydanych na blankietach dotychczasowego wzoru oraz termin, do którego mogą być stosowane blankiety dotychczasowego wzoru.

Rozdział 4

Zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony

Art. 53.

1. Zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony udziela się cudzoziemcowi, który:
 - 1) posiada przyrzeczenie lub przedłużenie przyrzeczenia wydania zezwolenia na pracę albo pisemne oświadczenie pracodawcy o zamiarze powierzenia cudzoziemcowi wykonywania pracy, jeżeli zezwolenie na pracę nie jest wymagane;
 - 2) prowadzi działalność gospodarczą na podstawie przepisów obowiązujących w tym zakresie w Rzeczypospolitej Polskiej, korzystną dla gospodarki narodowej, a w szczególności przyczyniającą się do wzrostu inwestycji, transferu technologii, wprowadzania korzystnych innowacji lub tworzenia nowych miejsc pracy;
 - 3) zamierza jako osoba o uznanym dorobku artystycznym kontynuować twórczość na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 4) bierze udział w szkoleniach i stażach zawodowych realizowanych w ramach programów Unii Europejskiej;
 - 5) zamierza jako członek rodziny zamieszkiwać wspólnie z pracownikiem migrującym, o którym mowa w Europejskiej Karcie Społecznej, sporządzonej w Turynie dnia 18 października 1961 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 8, poz. 67);
 - 6) jest małżonkiem obywatela polskiego;
 - 7) jako członek rodziny cudzoziemca, o którym mowa w art. 54, przybywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywa na tym terytorium w celu połączenia z rodziną;
 - 8) jest małoletnim dzieckiem cudzoziemca urodzonym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przebywającym na tym terytorium bez opieki;
 - 9) jest małżonkiem lub pełnoletnim dzieckiem cudzoziemca, o którym mowa w art. 54, i przebywał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej co najmniej przez okres 5 lat na podstawie zezwoleń na zamieszkanie na czas oznaczony udzielonych w związku z okolicznościami, o których mowa w pkt 7;
 - 10) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony udzielonego w związku z okolicznościami, o których mowa w pkt 7, w przypadku owdowienia, rozwodu, separacji lub śmierci wstępnego lub zstępnego pierwszego stopnia, gdy przemawia za tym szczególnie ważny interes cudzoziemca;
 - 11) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony udzielonego w związku z okoliczno-

- ściami, o których mowa w pkt 6, w przypadku owdowienia lub rozvodu, gdy przemawia za tym szczególnie ważny interes cudzoziemca;
- 12) jest małoletnim dzieckiem cudzoziemca, posiadającego zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, urodzonym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 13) posiada zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE, udzielone przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, oraz zamierza wykonywać pracę lub prowadzić działalność gospodarczą na podstawie przepisów obowiązujących w tym zakresie w Rzeczypospolitej Polskiej, podjąć lub kontynuować studia lub szkolenie zawodowe lub wykaże, że zachodzą inne okoliczności uzasadniające jego zamieszkiwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 14) jest członkiem rodziny cudzoziemca, o którym mowa w pkt 13, z którym przebywał na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, towarzyszącym mu lub chcącym się z nim połączyć;
 - 15) jest ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu Decyzji Ramowej Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi i spełnia łącznie następujące warunki:
 - a) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) podjął współpracę z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie zwalczania handlu ludźmi,
 - c) zerwał kontakty z osobami podejrzanymi o popełnienie czynów zabronionych związanych z handlem ludźmi- jeżeli okoliczność, która jest podstawą ubiegania się o to zezwolenie, uzasadnia jego zamieszkiwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres dłuższy niż 3 miesiące.
2. Za członka rodziny cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1 pkt 13 i art. 54, z zastrzeżeniem ust. 3, uważa się:
- 1) osobę pozostającą z nim w związku małżeńskim uznawanym przez prawo Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) małoletnie dziecko tego cudzoziemca i osoby pozostającej z nim w związku małżeńskim uznawanym przez prawo Rzeczypospolitej Polskiej, w tym także dziecko przysposobione;
 - 3) małoletnie dziecko tego cudzoziemca, w tym także przysposobione, pozostające na jego utrzymaniu, nad którym cudzoziemiec sprawuje faktycznie władzę rodzicielską;
 - 4) małoletnie dziecko osoby, o której mowa w pkt 1, w tym także przysposobione, pozostające na jej utrzymaniu, nad którym sprawuje ona faktycznie władzę rodzicielską.
3. Za członka rodziny małoletniego cudzoziemca posiadającego status uchodźcy, przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez opieki, uważa się także wstępnego w linii prostej.
4. Cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wykonujący lub zamierzający wykonywać pracę w utworzonej przez siebie spółce komandytowej, spółce komandytowo-akcyjnej, spółce z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółce akcyjnej albo w takiej spółce, do której przystąpił lub objął bądź nabył jej udziały lub ak-

- cje, jest obowiązany wykazać, że działalność tej spółki spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 2.
5. Zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony można udzielić cudzoziemcowi, który:
 - 1) zamierza podjąć lub kontynuować studia lub szkolenie zawodowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) wykaże, że zachodzą inne, niż określone w pkt 1 i ust. 1, okoliczności uzasadniające jego zamieszkiwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres dłuższy niż 3 miesiące.
 6. Cudzoziemiec jest obowiązany potwierdzić zamiar podjęcia lub kontynuowania studiów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zaświadczeniem jednostki prowadzącej studia o przyjęciu na studia.
 7. Cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, 2, 7, 9, 13 i 14 oraz ust. 5, jest obowiązany posiadać:
 - 1) stabilne i regularne źródło dochodu wystarczającego do pokrycia kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu;
 - 2) ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
 8. Warunek, o którym mowa w ust. 7 pkt 1, jest spełniony także wtedy, gdy koszty utrzymania cudzoziemca pokrywa członek rodziny obowiązany do jego utrzymania, który zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i ma możliwość wywiązania się z tego obowiązku.
 9. Przepisu ust. 7 nie stosuje się do cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony na podstawie ust. 1 pkt 7, będącego członkiem rodziny cudzoziemca posiadającego status uchodźcy, gdy wniosek o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony został złożony przed upływem 3 miesięcy od dnia uzyskania statusu uchodźcy.
 10. Dochód, o którym mowa w ust. 7 pkt 1, po odliczeniu kosztów zamieszkania, przypadający na każdego członka rodziny pozostającego na utrzymaniu cudzoziemca lub na cudzoziemca, gdy jest osobą samotną, musi być wyższy niż wysokość dochodu, od której przyznaje się świadczenia pieniężne z pomocy społecznej na podstawie ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593, Nr 99, poz. 1001 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565).

Art. 54.

Zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 7, udziela się członkowi rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1) na podstawie zezwolenia na osiedlenie się;
- 2) na podstawie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE;
- 3) posiadającego status uchodźcy;
- 4) co najmniej 2 lata na podstawie zezwoleń na zamieszkanie na czas oznaczony, w tym bezpośrednio przed złożeniem wniosku o udzielenie zezwolenia

na zamieszkanie na czas oznaczony dla członka rodziny - na podstawie zezwolenia wydanego na okres pobytu nie krótszy niż rok.

Art. 55.

1. Organ prowadzący postępowanie o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcowi będącemu małżonkiem obywatela polskiego lub małżonkiem cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 54, ustala, czy związek małżeński nie został zawarty w celu obejścia przez cudzoziemca przepisów o udzielaniu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że:
 - 1) jedno z małżonków przyjęło korzyść majątkową w zamian za wyrażenie zgody na zawarcie małżeństwa, o ile nie wynika to ze zwyczaju ugruntowanego w danym państwie lub grupie społecznej;
 - 2) małżonkowie nie wypełniają prawnych obowiązków wynikających z zawarcia małżeństwa;
 - 3) małżonkowie nie zamieszkują wspólnie;
 - 4) małżonkowie nie spotkali się nigdy przed zawarciem małżeństwa;
 - 5) małżonkowie nie mówią językiem zrozumiałym dla obojga;
 - 6) małżonkowie nie są zgodni co do dotyczących ich danych osobowych i innych istotnych okoliczności, które ich dotyczą;
 - 7) jedno z małżonków lub oboje małżonkowie w przeszłości zawierali już małżeństwa dla pozorów.
2. Przy wykonaniu czynności mających na celu ustalenie okoliczności, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się art. 79 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 56.

1. Zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony udziela się każdorazowo na okres niezbędny do realizacji celu pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie dłuższy jednak niż 2 lata.
2. Zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony udziela się:
 - 1) cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 7, na okres do dnia, do którego udzielono zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcowi, do którego zamierza przybyć lub przybył w celu połączenia z rodziną, a jeżeli cudzoziemiec ten posiada zezwolenie na osiedlenie się, zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE lub status uchodźcy nadany w Rzeczypospolitej Polskiej - na okres 2 lat;
 - 2) małoletniemu, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 12, na okres do dnia, do którego udzielono zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony jego przedstawicielowi ustawowemu;
 - 3) członkowi rodziny cudzoziemca, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 13, na okres do dnia, do którego udzielono zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony temu cudzoziemcowi;
 - 4) cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 15, na okres 6 miesięcy;

5) cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 53 ust. 5 pkt 1, na okres do roku.

Art. 57.

1. Cudzoziemcowi odmawia się udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, jeżeli:
 - 1) nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 53;
 - 2) jego dane znajdują się w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany;
 - 3) okoliczności sprawy wskazują, że cel wjazdu lub pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest lub będzie inny niż deklarowany;
 - 4) podstawą ubiegania się o zezwolenie jest zawarcie związku małżeńskiego z obywatelem polskim lub cudzoziemcem zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 54, a związek małżeński został zawarty w celu obejścia przepisów o udzielaniu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony;
 - 5) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 6) w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony:
 - a) złożył wniosek lub dołączył do niego dokumenty zawierające nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje,
 - b) zeznał nieprawdę lub zataił prawdę albo, w celu użycia za autentyczny, podrobił lub przerobił dokument bądź takiego dokumentu jako autentycznego używał;
 - 7) stwierdzono u niego chorobę lub zakażenie, podlegające obowiązkowemu leczeniu na podstawie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o chorobach zakaźnych i zakażeniach (Dz.U. Nr 126, poz. 1384, z późn. zm.⁸⁾), lub istnieje podejrzenie takiej choroby lub zakażenia, a cudzoziemiec nie wyraża zgody na to leczenie;
 - 8) nie wywiązuje się z zobowiązań podatkowych wobec Skarbu Państwa;
 - 9) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nielegalnie.
2. Cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy, o której mowa w art. 32 ust. 3, odmawia się udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, jeżeli podstawą ubiegania się o zezwolenie są okoliczności, o których mowa w art. 53 ust. 1 pkt 1 lub 2.
3. Cudzoziemcowi małżonkowi obywatela polskiego lub osoby posiadającej zezwolenie na osiedlenie się lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie można odmówić udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, jeżeli wyłączną podstawą odmowy byłaby którakolwiek z przyczyn, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 7-9.

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 45, poz. 391 i Nr 199, poz. 1938 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 969, Nr 173, poz. 1808 i Nr 210, poz. 2135.

4. Cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 7 i 13, oraz członkowi rodziny cudzoziemca, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 13, nie można odmówić udzielenia kolejnego zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, jeżeli wyłączną podstawą odmowy byłaby przyczyna, o której mowa w ust. 1 pkt 7.
5. Cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 15, nie można odmówić udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, jeżeli wyłączną podstawą odmowy byłaby przyczyna, o której mowa w ust. 1 pkt 7 lub 9.
6. Cudzoziemca przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którego pobyt jest niepożądany, można w decyzji o odmowie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony zobowiązać do opuszczenia tego terytorium w terminie określonym w decyzji.
7. Do decyzji o odmowie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, w której zobowiązuje się cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu w sprawie zobowiązania do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 58.

1. Cudzoziemcowi cofa się zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, jeżeli:
 - 1) ustała przyczyna, dla której zostało udzielone;
 - 2) wystąpiła którakolwiek z okoliczności, o których mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2-9;
 - 3) wykorzystywał je do realizacji innego celu niż ten, dla którego zostało udzielone;
 - 4) opuścił na stałe terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Do cofania zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony stosuje się odpowiednio art. 57 ust. 3-5.
3. (uchylony).
4. Cudzoziemca przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którego pobyt jest niepożądany, można w decyzji o cofnięciu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony zobowiązać do opuszczenia tego terytorium w terminie określonym w decyzji.
5. Do decyzji o cofnięciu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, w której zobowiązuje się cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu w sprawie zobowiązania do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 59.

Cudzoziemiec jest obowiązany opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem terminu ważności zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, chyba że uzyskał kolejne zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony lub zezwolenie na osiedlenie się.

Art. 60.

1. Zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony udziela się na wniosek cudzoziemca.
2. Zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 7, udziela się na wniosek cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 54, z tym że do udzielenia zezwolenia dziecku, o którym mowa w art. 53 ust. 2 pkt 3 i 4, jest potrzebna zgoda osoby, która sprawuje nad nim władzę rodzicielską.
3. Wniosek o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, o którym mowa w ust. 1, może obejmować dzieci cudzoziemca lub inne osoby pozostające pod jego opieką.
4. Wniosek o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony zawiera:
 - 1) dane cudzoziemca oraz dane objętych wnioskiem dzieci i innych osób wpisanych do dokumentu podróży cudzoziemca, w zakresie niezbędnym do wydania zezwolenia;
 - 2) miejsce zamierzonego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 3) imię, nazwisko, datę urodzenia, płeć, obywatelstwo i miejsce zamieszkania członków rodziny cudzoziemca zamieszkałych w Rzeczypospolitej Polskiej, z określeniem stopnia pokrewieństwa;
 - 4) informacje o:
 - a) podróżach i pobytach zagranicznych w okresie ostatnich 5 lat,
 - b) poprzednich pobytach w Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 5) wskazanie środków utrzymania.
- 4a. Wniosek o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony składa się na formularzu.
5. Cudzoziemiec jest obowiązany uzasadnić wniosek, przedstawić ważny dokument podróży oraz dołączyć do wniosku:
 - 1) fotografie osób objętych wnioskiem;
 - 2) dokumenty niezbędne do potwierdzenia danych zawartych we wniosku i okoliczności uzasadniających ubieganie się o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony.
- 5a. Cudzoziemiec, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 1, 2, 7, 9, 13 i 14, jest obowiązany dołączyć do wniosku także tytuł prawny do zajmowania lokalu mieszkalnego, w którym przebywa lub zamierza przebywać oraz dokumenty potwierdzające wysokość kosztów zamieszkania.
- 5b. Za tytuł prawny do zajmowania lokalu mieszkalnego, w którym cudzoziemiec przebywa lub zamierza przebywać, nie uznaje się umowy użyczenia lokalu, chyba że użyczającym jest jego zstępny, wstępny, lub małżonek, rodzice małżonka lub rodzeństwo cudzoziemca.
6. W szczególnie uzasadnionym przypadku, gdy cudzoziemiec nie posiada ważnego dokumentu podróży i nie ma możliwości jego uzyskania, może przedstawić inny dokument potwierdzający jego tożsamość.

Art. 61.

1. Cudzoziemiec przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany złożyć wniosek o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony co najmniej 45 dni przed upływem okresu pobytu oznaczonego w posiadanej wizie lub terminu ważności poprzedniego zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony.
- 1a. Wniosek cudzoziemca przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy, o której mowa w art. 33, pozostawia się bez rozpoznania, chyba że cudzoziemiec występuje z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 15.
2. Wojewoda wydaje decyzję w sprawie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony przed upływem okresu pobytu na podstawie wizy lub zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, jeżeli wniosek został złożony w terminie, o którym mowa w ust. 1.
3. Wojewoda wydaje cudzoziemcowi nową wizę na okres pobytu do czasu zakończenia postępowania w pierwszej instancji w sprawie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, w przypadku gdy wydanie decyzji z zachowaniem warunków, o których mowa w ust. 2, jest niemożliwe.
4. Jeżeli termin do złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, nie zostanie zachowany, cudzoziemiec jest obowiązany opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem okresu pobytu oznaczonego w wizie lub na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, w przypadku gdy postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony nie zostało zakończone przed upływem tego okresu pobytu.

Art. 62.

1. Decyzję w sprawie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony wydaje wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamierzonego pobytu cudzoziemca.
2. Cudzoziemiec przebywający za granicą składa wniosek o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony za pośrednictwem konsula. Konsul dołącza do wniosku informację, czy wjazd i pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanowią zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.
3. Przed wydaniem decyzji o udzieleniu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamierzonego pobytu cudzoziemca jest obowiązany zwrócić się do komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta wojewódzkiego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a w razie potrzeby także do konsula właściwego ze względu na ostatnie miejsce zamieszkania cudzoziemca za granicą lub do innych organów, z wnioskiem o przekazanie informacji, czy wjazd i pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanowią zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.
4. W przypadku innym niż wydanie decyzji o udzieleniu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamierzonego pobytu cudzoziemca informuje Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego

- go o złożeniu przez cudzoziemca wniosku o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony i sposobie załatwienia sprawy.
5. Organy, o których mowa w ust. 3, są obowiązane, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, przekazać informacje, czy wjazd i pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanowią zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.
 6. Jeżeli organy, o których mowa w ust. 3, nie przekażą informacji w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, uznaje się, że wymóg uzyskania informacji został spełniony.
 7. W szczególnie uzasadnionych przypadkach termin, o którym mowa w ust. 5, może być przedłużony do 3 miesięcy, o czym organ obowiązany do przekazania informacji zawiadamia wojewodę.
 8. Decyzję o cofnięciu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony wydaje wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, a jeżeli cudzoziemiec opuścił na stałe terytorium Rzeczypospolitej Polskiej - wojewoda, który to zezwolenie wydał.
 9. Wojewoda informuje:
 - 1) Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców o:
 - a) udzieleniu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 13,
 - b) odmowie udzielenia kolejnego zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 13, lub członkowi jego rodziny,
 - c) cofnięciu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 13, lub członkowi jego rodziny;
 - 2) Komendanta Głównego Straży Granicznej i komendanta wojewódzkiego Policji o cofnięciu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony.

Art. 63.

1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony oraz liczbę fotografii i wymogi dotyczące fotografii dołączanych do wniosku. W rozporządzeniu uwzględnia się dane dotyczące cudzoziemca, o których mowa w art. 12, w zakresie niezbędnym do udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, oraz dane, o których mowa w art. 60 ust. 4.
2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia, zawierającego w szczególności: imię i nazwisko cudzoziemca, datę i miejsce jego urodzenia, obywatelstwo, nazwę i adres jednostki prowadzącej studia, termin rozpoczęcia nauki oraz okres nauki, na jaki cudzoziemiec został zakwalifikowany.
3. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2, powinno uwzględniać rodzaje i kierunki studiów lub specjalności zawodowe.

Rozdział 5

Zezwolenie na osiedlenie się i zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE

Art. 64.

1. Zezwolenia na osiedlenie się udziela się cudzoziemcowi, który:
 - 1) jest małoletnim dzieckiem cudzoziemca, posiadającego zezwolenie na osiedlenie się, urodzonym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) pozostaje w związku małżeńskim, zawartym z obywatelem polskim co najmniej 3 lata przed złożeniem wniosku i bezpośrednio przed złożeniem wniosku przebywał nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej co najmniej przez 2 lata na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony;
 - 3) bezpośrednio przed złożeniem wniosku przebywał nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nie krótszy niż 10 lat na podstawie zgody na pobyt tolerowany lub przez okres 5 lat w związku z uzyskaniem statusu uchodźcy;
 - 4) jest dzieckiem obywatela polskiego i pozostaje pod jego władzą rodzicielską.
2. Cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z uzyskaniem statusu uchodźcy lub zgody na pobyt tolerowany udzielonej w związku z rozpatrzeniem wniosku o nadanie statusu uchodźcy zalicza się do okresu nieprzerwanego pobytu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, także okres pobytu w czasie postępowania o nadanie statusu uchodźcy, choćby cudzoziemiec był w tym okresie umieszczony w strzeżonym ośrodku lub w areszcie w celu wydalenia.
3. Do postępowania o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się cudzoziemcowi małżonkowi obywatela polskiego stosuje się art. 55.
4. Pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się za nieprzerwany, gdy żadna z przerw w nim nie była dłuższa niż 6 miesięcy i nie przekroczyła łącznie 10 miesięcy w okresach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lub 3, chyba że przerwa była spowodowana:
 - 1) wykonywaniem obowiązków zawodowych lub świadczeniem pracy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie umowy zawartej z pracodawcą, którego siedziba znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) towarzyszeniem małżonkowi wykonującemu obowiązki zawodowe lub świadczącemu pracę w warunkach, o których mowa w pkt 1;
 - 3) potrzebą uzyskania dokumentu podróży;
 - 4) leczeniem cudzoziemca.
5. Zezwolenia na osiedlenie się udziela się na czas nieoznaczony.
6. Zezwolenie na osiedlenie się wygasa z mocy prawa z dniem uzyskania przez cudzoziemca zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE.

Art. 65.

1. Zezwolenia na pobyt cudzoziemca długoterminowego WE udziela się cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, bezpośrednio przed złożeniem wniosku, legalnie i nieprzerwanie, co najmniej przez 5 lat, który posiada:
 - 1) stabilne i regularne źródło dochodu wystarczającego do pokrycia kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu;
 - 2) ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do cudzoziemca:
 - 1) odbywającego studia lub szkolenie zawodowe;
 - 2) posiadającego zgodę na pobyt tolerowany, azyl, status uchodźcy nadany w Rzeczypospolitej Polskiej lub korzystającego z ochrony czasowej;
 - 3) ubiegającego się o nadanie statusu uchodźcy lub o udzielenie azylu;
 - 4) pracownika „au pair”, sezonowego, delegowanego przez usługodawcę w celu transgranicznego świadczenia usług lub usługodawcę świadczącego usługi transgraniczne;
 - 5) przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy, o której mowa w art. 33, lub zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony udzielonego na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 7;
 - 6) o którym mowa w art. 110.
3. Dochód, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, po odliczeniu kosztów zamieszkania, przypadający na każdego członka rodziny pozostającego na utrzymaniu cudzoziemca lub na cudzoziemca, gdy jest osobą samotną, musi być wyższy niż wysokość dochodu, od której przyznaje się świadczenia pieniężne z pomocy społecznej na podstawie ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej.
4. Do okresu pobytu, o którym mowa w ust. 1, nie zalicza się pobytu cudzoziemca:
 - 1) zatrzymanego, umieszczonego w strzeżonym ośrodku, w areszcie w celu wydalenia, w stosunku do którego został zastosowany środek zapobiegawczy w postaci zakazu opuszczania kraju lub pozbawionego wolności na podstawie orzeczeń wydanych na podstawie ustaw;
 - 2) jako pracownika „au pair”, sezonowego, delegowanego przez usługodawcę w celu transgranicznego świadczenia usług lub usługodawcy świadczącego usługi transgraniczne;
 - 3) na podstawie wizy, o której mowa w art. 33, lub zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony udzielonego na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 7;
 - 4) jako szefa, członka personelu misji dyplomatycznej, kierownika urzędu konsularnego i członka personelu konsularnego państwa obcego oraz innej osoby zrównanej z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych.
5. Do okresu pobytu, o którym mowa w ust. 1, zalicza się połowę okresu pobytu cudzoziemca na podstawie wizy udzielonej w związku z odbywaniem studiów

lub szkolenia zawodowego lub zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony udzielonego w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 53 ust. 5 pkt 1.

6. Do ustalenia, że pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest nieprzerwany, stosuje się art. 64 ust. 4.
7. Zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE udziela się na czas nieoznaczony.

Art. 66.

Cudzoziemcowi odmawia się udzielenia zezwolenia na osiedlenie się, jeżeli:

- 1) nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 64 ust. 1;
- 2) jego dane znajdują się w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany;
- 3) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) podstawą ubiegania się o zezwolenie jest zawarcie związku małżeńskiego z obywatelem polskim, a związek małżeński został zawarty wyłącznie w celu obejścia przepisów o udzielaniu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony lub zezwolenia na osiedlenie się;
- 5) w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się:
 - a) złożył wniosek lub dołączył do niego dokumenty zawierające nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje,
 - b) zeznał nieprawdę lub zataił prawdę albo, w celu użycia za autentyczny, podrobił lub przerobił dokument bądź takiego dokumentu jako autentycznego używał;
- 6) nie wywiązuje się z zobowiązań podatkowych wobec Skarbu Państwa.

Art. 67.

Cudzoziemcowi odmawia się udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, jeżeli:

- 1) nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 65 ust. 1;
- 2) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Art. 68.

1. Cudzoziemcowi cofa się zezwolenie na osiedlenie się, jeżeli:

- 1) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego bądź interes Rzeczypospolitej Polskiej;

- 2) w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się zeznał nieprawdę lub zataił prawdę albo, w celu użycia za autentyczny, podrobił lub przerobił dokument bądź takiego dokumentu jako autentycznego używał;
 - 3) został skazany prawomocnym wyrokiem w Rzeczypospolitej Polskiej za przestępstwo umyślne na karę co najmniej 3 lat pozbawienia wolności;
 - 4) opuścił na stałe terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w decyzji o cofnięciu zezwolenia na osiedlenie się nakazuje się opuszczenie tego terytorium w terminie określonym w decyzji.
3. Do postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na osiedlenie się, w części dotyczącej nakazu opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stosuje się przepisy o postępowaniu w sprawie wydalenia.

Art. 69.

1. Cudzoziemcowi cofa się zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE, jeżeli:
 - 1) nabycie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE nastąpiło w sposób niezgodny z prawem;
 - 2) stanowi on rzeczywiste i poważne zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo dla bezpieczeństwa i porządku publicznego;
 - 3) opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres przekraczający 6 lat;
 - 4) opuścił terytorium Unii Europejskiej na okres następujących kolejno po sobie 12 miesięcy;
 - 5) uzyskał na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE.
2. Organ prowadzący postępowanie w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, w przypadku gdy zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 2, jest obowiązany uwzględnić:
 - 1) okres pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) jego wiek;
 - 3) istnienie związków z Rzeczpospolitą Polską lub brak związków z krajem pochodzenia;
 - 4) skutki dla cudzoziemca i członków jego rodziny, które powstaną w przypadku cofnięcia zezwolenia.
3. W decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, wydanej na podstawie ust. 1 pkt 2, cudzoziemcowi nakazuje się opuszczenie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji.
4. Do postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, w części dotyczącej nakazu opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stosuje się przepisy o postępowaniu w sprawie wydalenia, z wyłączeniem art. 90 ust. 2.

Art. 70.

W przypadku gdy zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE zostało cofnięte z przyczyn, o których mowa w art. 69 ust. 1 pkt 3-5, kolejnego zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE udziela się, gdy cudzoziemiec spełnia warunki określone w art. 65, z tym że bezpośrednio przed złożeniem wniosku o wydanie kolejnego zezwolenia powinien przebywać legalnie i nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej co najmniej przez 3 lata.

Art. 71.

1. Zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE udziela się na wniosek cudzoziemca.
2. Wniosek o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się może obejmować dzieci cudzoziemca lub inne osoby pozostające pod jego opieką.
3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
 - 1) dane cudzoziemca, w zakresie niezbędnym do udzielenia zezwolenia;
 - 2) dane objętych wnioskiem dzieci i innych osób wpisanych do dokumentu podróży cudzoziemca, w zakresie niezbędnym do wydania zezwolenia, w przypadku wniosku o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się;
 - 3) informację o podróżach i pobytach zagranicznych odbytych w okresie ostatnich 5 lat.
4. Wniosek o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE składa się na formularzu.
5. Cudzoziemiec jest obowiązany uzasadnić wniosek, przedstawić ważny dokument podróży oraz dołączyć do wniosku:
 - 1) fotografie osób objętych wnioskiem;
 - 2) dokumenty niezbędne do potwierdzenia danych zawartych we wniosku i okoliczności uzasadniających ubieganie się o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE;
 - 3) tytuł prawny do zajmowania lokalu mieszkalnego, w którym przebywa lub zamierza przebywać oraz dokumenty potwierdzające wysokość kosztów zamieszkania.
6. Za tytuł prawny do zajmowania lokalu mieszkalnego, w którym cudzoziemiec przebywa lub zamierza przebywać, nie uznaje się umowy użyczenia lokalu, chyba że użyczającym jest jego zstępny, wstępny, lub małżonek, rodzice małżonka lub rodzeństwo cudzoziemca.
7. W szczególnie uzasadnionym przypadku, gdy cudzoziemiec nie posiada ważnego dokumentu podróży i nie ma możliwości jego uzyskania, może przedstawić inny dokument potwierdzający jego tożsamość.

Art. 71a.

1. Cudzoziemiec może złożyć wniosek o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE w czasie zgodnego z prawem pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Wniosek o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE złożony przez cudzoziemca przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy, o której mowa w art. 33, lub przez cudzoziemca, o którym mowa w art. 110, oraz wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE złożony przez cudzoziemca, o którym mowa w art. 65 ust. 2 pkt 1-4, lub przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony udzielonego na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 7, pozostawia się bez rozpoznania.
3. W przypadku gdy przed upływem zgodnego z prawem okresu pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie została wydana decyzja ostateczna w sprawie zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, wojewoda wydaje cudzoziemcowi wizy na okres pobytu do czasu wydania decyzji ostatecznej.

Art. 71b.

1. Decyzję w sprawie udzielenia zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE wydaje wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamierzonego pobytu cudzoziemca.
2. Przed wydaniem decyzji o udzieleniu zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamierzonego pobytu cudzoziemca jest obowiązany zwrócić się do komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta wojewódzkiego Policji i Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a w razie potrzeby także do innych organów, z wnioskiem o przekazanie informacji, czy wjazd i pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanowią zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.
3. W przypadku innym niż wydanie decyzji o udzieleniu zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamierzonego pobytu cudzoziemca informuje Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego o złożeniu przez cudzoziemca wniosku o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE i sposobie załatwienia sprawy.
4. Organy, o których mowa w ust. 2, są obowiązane, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, przekazać informacje, czy wjazd i pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanowią zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.
5. Jeżeli organy, o których mowa w ust. 2, nie przekażą informacji w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, uznaje się, że wymóg uzyskania informacji został spełniony.
6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach termin, o którym mowa w ust. 4, może być przedłużony do 3 miesięcy, o czym organ obowiązany do przekazania informacji zawiadamia wojewodę.
7. Decyzję o cofnięciu zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE wydaje wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, z urzędu lub na wniosek Ministra Obrony Narodowej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Komendanta Głównego Straży

Granicznej, Komendanta Głównego Policji, komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta wojewódzkiego Policji.

8. Wojewoda informuje Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, gdy cudzoziemiec posiada takie zezwolenie udzielone przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej.

Art. 71c.

Załatwienie sprawy udzielenia zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE powinno zakończyć się nie później niż w ciągu 3 miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, a w postępowaniu odwoławczym - w ciągu 2 miesięcy od dnia otrzymania odwołania.

Art. 71d.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy wniosków o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się i zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE oraz liczbę fotografii i wymogi dotyczące fotografii dołączanych do wniosków. W rozporządzeniu uwzględnia się dane dotyczące cudzoziemca, o których mowa w art. 12, w zakresie niezbędnym do udzielenia zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, oraz dane, o których mowa w art. 71 ust. 3.

Rozdział 6

Karta pobytu i inne dokumenty wydawane cudzoziemcom

Art. 72.

1. Kartę pobytu wydaje się cudzoziemcowi, który uzyskał:
 - 1) zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony;
 - 2) zezwolenie na osiedlenie się;
 - 3) zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE;
 - 4) status uchodźcy;
 - 5) zgodę na pobyt tolerowany.
2. Karta pobytu, w okresie jej ważności, potwierdza tożsamość cudzoziemca podczas jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz uprawnia, wraz z dokumentem podróży, do wielokrotnego przekraczania granicy bez konieczności uzyskania wizy.
3. Karta pobytu wydana cudzoziemcowi, który uzyskał:
 - 1) zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, jest ważna przez okres tego zezwolenia;
 - 2) zezwolenie na osiedlenie się, jest ważna 10 lat;
 - 3) zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE, jest ważna 5 lat.

Art. 73.

1. Polski dokument podróży dla cudzoziemca wydaje się na wniosek cudzoziemca, który posiada zezwolenie na osiedlenie się, zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE lub zgodę na pobyt tolerowany, jeżeli utracił on dokument podróży albo gdy jego dokument podróży uległ zniszczeniu bądź utracił ważność, a uzyskanie przez cudzoziemca nowego dokumentu podróży nie jest możliwe.
2. Polski dokument podróży dla cudzoziemca uprawnia, w okresie jego ważności, do wielokrotnego przekraczania granicy.
3. Polski dokument podróży dla cudzoziemca jest ważny przez okres do 2 lat.
4. Posiadanie polskiego dokumentu podróży nie zwalnia cudzoziemca od obowiązku podjęcia działań w celu uzyskania dokumentu podróży.

Art. 74.

1. Polski dokument tożsamości cudzoziemca może być wydany małoletniemu cudzoziemcowi urodzonemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przebywającemu na tym terytorium bez opieki rodziców, który nie posiada dokumentu podróży, jeżeli nie sprzeciwia się temu interes Rzeczypospolitej Polskiej oraz przemawia za tym dobro dziecka, a uzyskanie przez niego dokumentu podróży napotyka trudne do przewyciężenia przeszkody.
2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach polski dokument tożsamości cudzoziemca może być wydany cudzoziemcowi, który nie posiada żadnego obywatelstwa i przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez dokumentu podróży, jeżeli przemawia za tym interes Rzeczypospolitej Polskiej oraz gdy uzyskanie przez cudzoziemca innego dokumentu potwierdzającego tożsamość nie jest możliwe.
3. Polski dokument tożsamości cudzoziemca jest ważny rok. Po upływie terminu ważności może być wydany kolejny dokument tożsamości na okres nie dłuższy niż 2 lata.
4. Wydanie polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca następuje w przypadku, o którym mowa:
 - 1) w ust. 1 - na wniosek przedstawiciela ustawowego małoletniego lub z urzędu;
 - 2) w ust. 2 - na wniosek cudzoziemca.
5. Polski dokument tożsamości cudzoziemca potwierdza tożsamość cudzoziemca podczas pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i nie potwierdza jego obywatelstwa. Dokument ten nie uprawnia do przekroczenia granicy.
6. Posiadanie przez cudzoziemca polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca nie zwalnia od obowiązku uzyskania wizy, zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE.

Art. 75.

1. Tymczasowy polski dokument podróży dla cudzoziemca wydaje się cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na osiedlenie się, zezwolenie na pobyt rezyden-

- ta długoterminowego WE lub zgodę na pobyt tolerowany, który podczas pobytu za granicą utracił swój dokument podróży albo którego dokument podróży uległ zniszczeniu bądź utracił ważność, zamierzającemu powrócić na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdy uzyskanie przez niego innego dokumentu podróży nie jest możliwe.
2. Tymczasowy polski dokument podróży dla cudzoziemca może być wydany cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który nie posiada dokumentu podróży kraju pochodzenia albo którego dokument podróży uległ zniszczeniu bądź utracił ważność, zamierzającemu opuścić to terytorium, gdy uzyskanie przez niego innego dokumentu podróży nie jest możliwe.
 3. Wydanie tymczasowego polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca następuje na wniosek cudzoziemca, z tym że wydanie tego dokumentu cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 2, może nastąpić także z urzędu.
 4. Tymczasowy polski dokument podróży dla cudzoziemca uprawnia cudzoziemca, o którym mowa:
 - 1) w ust. 1 - do jednokrotnego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) w ust. 2 - do wyjazdu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
 5. Tymczasowy polski dokument podróży dla cudzoziemca jest ważny przez okres w nim oznaczony, nie dłuższy jednak niż 7 dni.

Art. 76.

1. W karcie pobytu zamieszcza się następujące dane:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko cudzoziemca oraz imiona rodziców;
 - 2) datę, miejsce i kraj urodzenia;
 - 3) adres zameldowania na pobyt stały lub czasowy; w przypadku braku zameldowania na pobyt czasowy trwający ponad 2 miesiące danych o adresie nie zamieszcza się;
 - 4) obywatelstwo;
 - 5) płeć, wzrost w centymetrach i kolor oczu;
 - 6) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) - w przypadku gdy został nadany;
 - 7) informację o rodzaju wydanego zezwolenia.
2. W polskim dokumencie podróży dla cudzoziemca zamieszcza się następujące dane:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko cudzoziemca;
 - 2) datę, miejsce i kraj urodzenia;
 - 3) obywatelstwo;
 - 4) płeć;
 - 5) imiona i nazwiska, datę, miejsce i kraj urodzenia oraz płeć towarzyszących cudzoziemcowi jego dzieci lub innych małoletnich znajdujących się pod jego opieką.

3. W polskim dokumencie tożsamości cudzoziemca zamieszcza się następujące dane:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko cudzoziemca oraz imiona rodziców;
 - 2) datę, miejsce i kraj urodzenia;
 - 3) adres zameldowania na pobyt stały lub czasowy; w przypadku braku zameldowania na pobyt czasowy trwający ponad 2 miesiące danych o adresie nie zamieszcza się;
 - 4) płeć, wzrost w centymetrach i kolor oczu.
4. W tymczasowym polskim dokumencie podróży dla cudzoziemca zamieszcza się następujące dane:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko cudzoziemca;
 - 2) datę, miejsce i kraj urodzenia;
 - 3) obywatelstwo;
 - 4) płeć, wzrost w centymetrach i kolor oczu;
 - 5) imiona i nazwiska, datę, miejsce i kraj urodzenia oraz płeć towarzyszących cudzoziemcowi jego dzieci lub innych małoletnich znajdujących się pod jego opieką.
5. Karta pobytu oraz dokumenty, o których mowa w ust. 2-4, zawierają także nazwę organu wydającego, datę wydania i datę upływu ważności karty pobytu lub dokumentów oraz mogą zawierać fotografię i podpis posiadacza, a także zakodowany zapis danych, o których mowa w ust. 1-4.
6. Dokumenty, o których mowa w ust. 2 i 4, mogą zawierać również fotografie towarzyszących cudzoziemcowi jego dzieci lub innych małoletnich znajdujących się pod jego opieką.
7. Tymczasowy polski dokument podróży dla cudzoziemca może zawierać również imię i nazwisko, stanowisko służbowe oraz podpis osoby wydającej dokument.

Art. 77.

Cudzoziemiec jest obowiązany wymienić posiadaną kartę pobytu, polski dokument podróży dla cudzoziemca lub polski dokument tożsamości cudzoziemca w przypadku:

- 1) zmiany danych w nich zamieszczonych;
- 2) zmiany wyglądu utrudniającej ustalenie jego tożsamości;
- 3) uszkodzenia ich w stopniu utrudniającym posługiwanie się nimi;
- 4) upływu terminu ważności karty pobytu wydanej w związku z uzyskaniem zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE;
- 5) ich utraty lub zniszczenia.

Art. 78.

1. Wniosek o wydanie lub wymianę polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca, wniosek o wydanie tymcza-

sowego polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, wniosek o wymianę karty pobytu zawiera:

- 1) dane cudzoziemca oraz objętych wnioskiem dzieci i innych osób wpisanych do dokumentu podróży, w zakresie niezbędnym do wydania lub wymiany karty pobytu lub dokumentu;
 - 2) adres zameldowania na pobyt stały lub pobyt czasowy trwający ponad 2 miesiące.
2. Cudzoziemiec jest obowiązany przedstawić dokument potwierdzający jego tożsamość, a cudzoziemiec ubiegający się o wymianę karty pobytu ważny dokument podróży, i dołączyć do wniosku:
- 1) fotografie osób objętych wnioskiem;
 - 2) dokumenty niezbędne do potwierdzenia danych i okoliczności podanych we wniosku.
3. W szczególnie uzasadnionym przypadku, jeżeli cudzoziemiec ubiegający się o wymianę karty pobytu nie posiada i nie ma możliwości uzyskania ważnego dokumentu podróży, może przedstawić inny dokument potwierdzający jego tożsamość.

Art. 79.

1. Cudzoziemiec, który utracił kartę pobytu, jest obowiązany zawiadomić o tym wojewodę, który ją wydał, w terminie 3 dni od dnia jej utraty.
2. W przypadku znalezienia utraconej karty pobytu, cudzoziemiec jest obowiązany, w terminie 3 dni od dnia jej znalezienia, zawiadomić o tym wojewodę i zwrócić niezwłocznie znalezioną kartę pobytu, jeżeli w miejsce utraconej karty pobytu wydano już nową.
3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się w przypadku utraty polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca lub polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca.

Art. 80.

1. Cudzoziemiec jest obowiązany zwrócić niezwłocznie:
 - 1) kartę pobytu - po doręczeniu dokumentu potwierdzającego nabycie obywatelstwa polskiego, decyzji o cofnięciu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE;
 - 2) polski dokument podróży dla cudzoziemca - po doręczeniu dokumentu podróży lub decyzji o cofnięciu zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE;
 - 3) polski dokument tożsamości cudzoziemca - po doręczeniu dokumentu potwierdzającego nabycie obywatelstwa polskiego lub obywatelstwa innego państwa.
2. Karta pobytu, polski dokument podróży dla cudzoziemca i polski dokument tożsamości cudzoziemca podlegają zwrotowi także w razie zgonu cudzoziemca. Obowiązek zwrotu ciąży na osobach obowiązanych do zgłoszenia zgonu zgodnie z przepisami o aktach stanu cywilnego.

3. Cudzoziemcowi, który opuszcza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wskutek cofnięcia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE, wydaje się zaświadczenie o zwrocie karty pobytu, polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca lub polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca, ważne do czasu opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
4. Kartę pobytu i inne dokumenty, o których mowa w ust. 1, zwraca się organowi, który je wydał.

Art. 81.

1. Kartę pobytu wydaje wojewoda, który wydał zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenie na osiedlenie się lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE.
2. Polski dokument podróży dla cudzoziemca i polski dokument tożsamości cudzoziemca wydaje wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.
3. Polski dokument tożsamości cudzoziemca wydaje się po uzyskaniu zgody Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców.
4. Tymczasowy polski dokument podróży dla cudzoziemca wydaje:
 - 1) za granicą - konsul;
 - 2) w kraju - wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, a w szczególnie uzasadnionych przypadkach - komendant placówki Straży Granicznej.
5. Wymiany karty pobytu, polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca lub polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca dokonuje wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.
6. Cudzoziemiec jest obowiązany odebrać osobiście kartę pobytu i inne dokumenty, o których mowa w ust. 2-5, a w przypadku małoletniego poniżej 13. roku życia - odbioru dokonuje jego przedstawiciel ustawowy lub kurator.

Art. 82.

Odmowa wydania karty pobytu, polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca oraz tymczasowego polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca następuje w drodze decyzji.

Art. 83.

1. Kartę pobytu, polski dokument podróży dla cudzoziemca, polski dokument tożsamości cudzoziemca oraz tymczasowy polski dokument podróży dla cudzoziemca wydaje się i wymienia po uiszczeniu należnej opłaty.
2. Opłaty nie ponosi się za wydanie:
 - 1) karty pobytu i innych dokumentów, o których mowa w ust. 1, jeżeli poprzednio wydane zawierały wady techniczne;
 - 2) tymczasowego polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, jeżeli jest wydawany cudzoziemcowi podlegającemu wydaleni z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

- 3) pierwszej karty pobytu cudzoziemcowi, który uzyskał w Rzeczypospolitej Polskiej:
 - a) status uchodźcy,
 - b) zezwolenie na osiedlenie się jako członek najbliższej rodziny repatrianta,
 - c) zgodę na pobyt tolerowany;
 - 4) polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca, jeżeli jest wydawany z urzędu.
3. Dochody z opłat za wydanie i wymianę karty pobytu i innych dokumentów, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.
4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat pobieranych w Rzeczypospolitej Polskiej za wydanie i wymianę karty pobytu, polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca i polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca oraz za wydanie tymczasowego polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, oraz tryb ich uiszczania.
5. W rozporządzeniu należy uwzględnić:
- 1) jednostkowe koszty wytworzenia i wydania lub wymiany karty pobytu, polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca i polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca oraz wydania tymczasowego polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca;
 - 2) możliwość podwyższenia opłat za wymianę karty pobytu, polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca i polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca w przypadku zawinionej ich utraty albo zniszczenia, w zależności od ilości zdarzeń powodujących konieczność wydania nowej karty pobytu lub dokumentu;
 - 3) przypadki, w których będzie pobierana opłata ulgowa za wymianę karty pobytu, polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca i polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca, ze wskazaniem dokumentów wymaganych do uzyskania ulg.

Art. 84.

1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:
- 1) wzory karty pobytu, polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca, tymczasowego polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, uwzględniając dane, o których mowa w art. 76;
 - 2) wzory formularzy wniosków o wydanie lub wymianę polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca, wniosku o wydanie tymczasowego polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, wniosku o wymianę karty pobytu oraz liczbę fotografii i wymogi dotyczące fotografii dołączanych do wniosku.
2. We wzorach formularzy wniosków, o których mowa w ust. 1 pkt 2, uwzględnia się dane dotyczące cudzoziemca, o których mowa w art. 12 ust. 1, w zakresie niezbędnym do wydania i wymiany karty pobytu, polskiego dokumentu podróży

dla cudzoziemca, polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca i tymczasowego polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca oraz dane, o których mowa w art. 76 i 78 ust. 1.

3. W przypadku zmiany wzorów karty pobytu, polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca lub tymczasowego polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, można określić termin ważności tych kart pobytu lub dokumentów wydanych na blankietach dotychczasowego wzoru oraz termin, do którego mogą być stosowane blankiety dotychczasowego wzoru.

Art. 84a.

1. Cudzoziemcy uczniowie szkoły pochodzący z państw trzecich, uczestniczący w wycieczce szkolnej do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej na zasadach określonych przez przepisy Unii Europejskiej⁹⁾, mogą być objęci listą podróżujących dla wycieczek w Unii Europejskiej sporządzaną przez dyrektora szkoły.
2. Dane dotyczące cudzoziemców objętych listą podróżujących dla wycieczek w Unii Europejskiej oraz ich prawo do ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej potwierdza, na wniosek dyrektora szkoły, wojewoda właściwy dla siedziby szkoły.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych oraz ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania, określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza listy podróżujących dla wycieczek Unii Europejskiej, uwzględniając postanowienia załącznika do Decyzji Rady 94/795/WSiSW z dnia 30 listopada 1994 r. w sprawie wspólnych działań przyjętych przez Radę na podstawie art. K.3 ust. 2 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie ułatwień podróży dla uczniów pochodzących z państw trzecich przebywających w Państwach Członkowskich (Dz. Urz. WE L 327 z 19.12.1994).

Rozdział 7

Kontrola legalności pobytu cudzoziemców

Art. 85.

1. Organy Straży Granicznej i Policji sprawują kontrolę legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
- 1a. Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców, wojewoda i organy Służby Celnej mogą sprawować kontrolę legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w zakresie niezbędnym do prowadzenia przez te organy postępowań w sprawach cudzoziemców lub w sprawach celnych.

⁹⁾ Przepisy określone w Decyzji Rady 94/795/WSiSW z dnia 30 listopada 1994 r. w sprawie wspólnych działań przyjętych przez Radę na podstawie art. K.3 ust. 2 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie ułatwień podróży dla uczniów pochodzących z państw trzecich przebywających w Państwach Członkowskich.

2. Funkcjonariusz Służby Celnej, Straży Granicznej i Policji lub upoważniony przez Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców lub wojewodę pracownik przeprowadzający kontrolę może żądać okazania:
 - 1) dokumentów i zezwoleń uprawniających cudzoziemca do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) środków finansowych niezbędnych do pokrycia kosztów pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przejazdu przez to terytorium i wyjazdu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub dokumentów umożliwiających uzyskanie takich środków finansowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, od cudzoziemca przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, wizy lub umowy międzynarodowej przewidującej całkowite albo częściowe zniesienie obowiązku wizowego lub na podstawie jednostronnego zniesienia obowiązku wizowego stosownie do przepisów, o których mowa w art. 51 ust. 3 i 4.

Art. 86.

1. Cudzoziemiec poddany kontroli legalności pobytu jest obowiązany udostępnić dokumenty, o których mowa w art. 85 ust. 2 pkt 1, zezwolenie na pracę i okazać środki finansowe, o których mowa w art. 15 ust. 1, lub dokumenty umożliwiające uzyskanie takich środków.
2. Obowiązek okazania środków finansowych niezbędnych do pokrycia kosztów pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub dokumentów umożliwiających uzyskanie takich środków nie dotyczy cudzoziemca, który przybył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu połączenia z rodziną do osoby, która posiada status uchodźcy.

Art. 87.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób przeprowadzania kontroli legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uwzględniając okoliczności jej przeprowadzania, rodzaje kontrolowanych dokumentów oraz sposób i zakres dokumentowania czynności związanych z przeprowadzaną kontrolą.

Rozdział 8

Wydalenie cudzoziemców i zobowiązanie ich do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 88.

1. Cudzoziemcowi wydaje się decyzję o wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli:
 - 1) przebywa na tym terytorium bez wymaganej wizy, zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE;
 - 2) wykonywał pracę niezgodnie z ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy albo podjął działalność gospodarczą

- niezgodnie z przepisami obowiązującymi w tym zakresie w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) nie posiada środków finansowych niezbędnych do pokrycia kosztów pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i nie może wskazać wiarygodnych źródeł ich uzyskania;
 - 4) jego dane są wpisane do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, jeżeli wjazd cudzoziemca na to terytorium nastąpi w okresie obowiązywania wpisu;
 - 5) jego dalszy pobyt stanowiłby zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego albo naruszałby interes Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 6) niezgodnie z przepisami przekroczył lub usiłował przekroczyć granicę;
 - 7) dobrowolnie nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji:
 - a) o zobowiązaniu do opuszczenia tego terytorium,
 - b) o odmowie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony,
 - c) o cofnięciu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony;
 - 8) nie wywiązuje się z zobowiązań podatkowych wobec Skarbu Państwa;
 - 9) zakończył odbywanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w Rzeczypospolitej Polskiej za umyślne przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;
 - 10) został skazany w Rzeczypospolitej Polskiej prawomocnym orzeczeniem na karę pozbawienia wolności podlegającą wykonaniu i istnieją podstawy do przeprowadzenia postępowania o przekazanie go za granicę w celu wykonania orzeczonej wobec niego kary.
2. Cudzoziemcowi, który posiada zezwolenie na osiedlenie się lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE, nie wydaje się decyzji o wydaleniu.

Art. 89.

1. Decyzji o wydaleniu cudzoziemca nie wydaje się, a wydanej nie wykonuje, jeżeli:
 - 1) zachodzą przesłanki do udzielenia zgody na pobyt tolerowany na podstawie art. 97 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) cudzoziemiec jest małżonkiem obywatela polskiego albo cudzoziemca posiadającego zezwolenie na osiedlenie się lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE i jego dalszy pobyt nie stanowi zagrożenia dla obronności lub bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa i porządku publicznego, chyba że związek małżeński został zawarty w celu uniknięcia wydalenia;
 - 3) wobec cudzoziemca toczy się postępowanie o nadanie statusu uchodźcy.
2. Wojewoda stwierdza wygaśnięcie decyzji o wydaleniu cudzoziemca wydanej przed wszczęciem postępowania o nadanie statusu uchodźcy, gdy decyzja o nadaniu cudzoziemcowi statusu uchodźcy stanie się ostateczna.

3. Do postępowania w sprawie wydalenia cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, stosuje się odpowiednio art. 55.

Art. 90.

1. W decyzji o wydaleniu:

- 1) określa się termin opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie dłuższy niż 14 dni;
- 2) można określić trasę przejazdu do granicy i miejsce przekroczenia granicy;
- 3) można wyznaczyć cudzoziemcowi miejsce zamieszkania do czasu wykonania decyzji i zobowiązać go do zgłaszania się w określonych odstępach czasu do organu wskazanego w decyzji.

2. Decyzji o wydaleniu można nadać rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wymagają tego względy, o których mowa w art. 88 ust. 1 pkt 5.

3. Decyzja o wydaleniu powoduje z mocy prawa unieważnienie wizy, cofnięcie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony oraz zezwolenia na pracę.

Art. 91.

Cudzoziemcowi nie wolno opuścić miejsca zamieszkania wyznaczonego w decyzji o wydaleniu bez zgody organu, który wydał decyzję.

Art. 90a.

Decyzje o wydaleniu mogą być przekazywane za pośrednictwem urzędów umożliwiających odczyt i zapis znaków pisma na nośniku papierowym oraz za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnych i doręczane cudzoziemcowi w formie uzyskanej w wyniku takiego przekazu.

Art. 92.

1. Decyzję o wydaleniu cudzoziemca wydaje, z urzędu lub na wniosek Ministra Obrony Narodowej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu, Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta wojewódzkiego Policji, komendanta placówki Straży Granicznej lub organu Służby Celnej, wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca lub miejsce ujawnienia faktu albo zdarzenia będącego podstawą wystąpienia z wnioskiem o wydalenie cudzoziemca.
2. Wojewoda odnotowuje wydanie decyzji o wydaleniu w dokumencie podróży cudzoziemca oraz niezwłocznie informuje o jej wydaniu komendanta wojewódzkiego Policji oraz organ, który wystąpił z wnioskiem o wydanie decyzji o wydaleniu.

Art. 93.

1. Organ występujący z wnioskiem o wydanie decyzji o wydaleniu cudzoziemca lub komendant wojewódzki Policji właściwy ze względu na siedzibę wojewody,

który wydał decyzję na wniosek Ministra Obrony Narodowej, organu Służby Celnej lub z urzędu, pobiera od cudzoziemca, któremu wydano decyzję o wydaleniu, odciski linii papilarnych, jeżeli nie zostały one pobrane na podstawie art. 14 ust. 2, art. 98 ust. 4 lub art. 101 ust. 3, oraz sporządza jego fotografię, chyba że fotografia została sporządzona wcześniej w postępowaniu karnym na podstawie art. 74 § 2 pkt 1 Kodeksu postępowania karnego lub w postępowaniu o nadanie statusu uchodźcy na podstawie art. 24 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przepis art. 14 ust. 3 stosuje się do pobierania odcisków linii papilarnych od cudzoziemca, któremu wydano decyzję o wydaleniu.

Art. 94.

1. Decyzja o wydaleniu cudzoziemca małoletniego do kraju jego pochodzenia lub do innego państwa jest wykonywana tylko wtedy, gdy małoletni będzie miał tam zapewnioną opiekę rodziców, innych osób pełnoletnich lub instytucji opiekuńczych, zgodnie ze standardami określonymi przez Konwencję o prawach dziecka, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r. (Dz.U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526 oraz z 2000 r. Nr 2, poz. 11).
2. Cudzoziemca małoletniego można wydalić tylko pod opieką przedstawiciela ustawowego, chyba że decyzja o wydaleniu jest wykonywana w taki sposób, że małoletniego przekazuje się przedstawicielowi ustawowemu albo przedstawicielowi właściwych władz państwa, do którego następuje wydalenie.

Art. 95.

[1. Cudzoziemiec, któremu wydano decyzję o wydaleniu, może być niezwłocznie doprowadzony do granicy albo do granicy państwa, do którego zostaje wydalony, lub do portu lotniczego albo morskiego tego państwa, jeżeli:

- 1) nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji o wydaleniu lub*
- 2) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego albo interes Rzeczypospolitej Polskiej.]*

1. Cudzoziemiec, któremu wydano decyzję o wydaleniu, może być doprowadzony do granicy albo do granicy państwa, do którego zostaje wydalony, lub do portu lotniczego albo morskiego tego państwa, w przypadku gdy:

- 1) przebywa w strzeżonym ośrodku lub areszcie w celu wydalenia;
- 2) nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji o wydaleniu lub w decyzji zawierającej nakaz opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego albo interes Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) decyzja o wydaleniu cudzoziemca została wydana w związku z okolicznością, o której mowa w art. 88 ust. 1 pkt 7.

2. Obowiązek doprowadzenia cudzoziemca do granicy wykonuje komendant wojewódzki Policji właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.
3. Obowiązek doprowadzenia cudzoziemca od granicy do granicy państwa, do którego następuje wydalenie, lub do portu lotniczego albo morskiego tego państwa, wykonuje Komendant Główny Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce, w którym cudzoziemiec przekracza granicę.
4. Komendant granicznej placówki kontrolnej Straży Granicznej odnotowuje w rejestrze spraw dotyczących wydalenia z Rzeczypospolitej Polskiej datę opuszczenia przez cudzoziemca tego terytorium lub informuje o tym niezwłocznie wojewodę, który wydał decyzję o wydaleniu.

Art. 96.

1. Koszty związane z wydaleniem ponosi cudzoziemiec.
2. Koszty związane z wydaleniem cudzoziemca ponosi:
 - 1) zapraszający, jeżeli wydalenie następuje w związku z niewykonaniem przez zapraszającego obowiązku, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 4;
 - 2) pracodawca, jeżeli wydalenie cudzoziemca następuje na skutek wykonywania przez niego pracy niezgodnie z ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.
3. Do kosztów związanych z wydaleniem zalicza się w szczególności:
 - 1) koszty przejazdu cudzoziemca do granicy albo do granicy państwa, do którego cudzoziemiec się udaje lub zostaje doprowadzony, lub do portu lotniczego albo morskiego tego państwa;
 - 2) koszty związane z konwojowaniem cudzoziemca;
 - 3) koszty administracyjne;
 - 4) koszty pomocy udzielonej przez państwo członkowskie Unii Europejskiej w związku z zastosowaniem tranzytu drogą powietrzną przez jego terytorium;
 - 5) koszty pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie w celu wydalenia.
4. Wojewoda orzeka w decyzji o wysokości kosztów związanych z wydaleniem oraz o podmiocie obowiązany do ich poniesienia. Jeżeli obowiązany do poniesienia kosztów jest cudzoziemiec, któremu wydaje się decyzję o wydaleniu, o wysokości kosztów można orzec w tej decyzji.
5. Koszty związane z wydaleniem podlegają egzekucji administracyjnej. Organ wydający decyzję o wydaleniu jest uprawniony do wystawienia tytułu wykonawczego. Wszczęcie postępowania egzekucyjnego nie wymaga doręczenia upomnienia.
6. W stosunku do środków pieniężnych cudzoziemca, znajdujących się w depozycie jednostki organizacyjnej Straży Granicznej lub Policji, organem egzekucyjnym jest ta jednostka organizacyjna Straży Granicznej lub Policji.
7. Wpływy z tytułu pokrycia kosztów związanych z wydaleniem cudzoziemca stanowią dochód budżetu państwa.
8. Jeżeli koszty związane z wydaleniem nie mogą być wyegzekwowane, pokrywa je Skarb Państwa.

Art. 97.

1. W przypadkach, o których mowa w art. 88 ust. 1 pkt 1-3, cudzoziemiec może być zobowiązany do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie do 7 dni, gdy z okoliczności sprawy wynika, że dobrowolnie wykona ten obowiązek.
2. Decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.
3. Decyzja, o której mowa w ust. 2, powoduje z mocy prawa unieważnienie wizy, cofnięcie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony oraz zezwolenia na pracę.

Art. 98.

1. Decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wydaje komendant wojewódzki Policji, komendant powiatowy (miejski) Policji, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej.
2. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do wojewody właściwego ze względu na siedzibę organu, który wydał decyzję.
3. Organ, o którym mowa w ust. 1, odnotowuje wydanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w dokumencie podróży cudzoziemca oraz niezwłocznie informuje o jej wydaniu właściwego miejscowo wojewodę.
4. Organ, o którym mowa w ust. 1, pobiera od cudzoziemca, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, odciski linii papilarnych, jeżeli nie zostały one pobrane na podstawie art. 14 ust. 2, art. 93 ust. 1 lub art. 101 ust. 3.
5. Do pobierania odcisków linii papilarnych od cudzoziemca, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stosuje się przepis art. 14 ust. 3.

Art. 99.

W przypadku gdy w stosunku do cudzoziemca zobowiązanego w drodze decyzji do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zostanie wydana decyzja o wydaleniu:

- 1) organ, który wydał decyzję o wydaleniu, stwierdza wygaśnięcie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z dniem wydania decyzji o wydaleniu;
- 2) postępowanie odwoławcze od decyzji o zobowiązaniu do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podlega umorzeniu.

Art. 100.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb postępowania organów w postępowaniu w sprawie wydalenia cudzoziemca, a w szczególności: wymogi, jakim powinien odpowiadać wniosek o wydanie decyzji o wydaleniu cudzoziemca oraz czynności, które powinny być podjęte w przypadku, gdy cudzoziemiec podlegający wydaleniu nie posiada dokumentu podróży, uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawności i prawidłowości postępowania;
- 2) sposób odnotowywania w dokumencie podróży wydania decyzji o zobowiązaniu do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub decyzji o wydaleniu, zapewniający możliwość ustalenia podczas kontroli dokumentu podróży cudzoziemca, że takie decyzje zostały wydane.

Rozdział 8a

Tranzyt cudzoziemca drogą powietrzną

Art. 100a.

1. Jeżeli doprowadzenie cudzoziemca do portu lotniczego państwa, do którego ma być wydalony, nie jest możliwe z uzasadnionych praktycznych powodów przy wykorzystaniu lotu bezpośredniego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Komendant Główny Straży Granicznej występuje z wnioskiem do centralnego organu innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej o zezwolenie na przejazd cudzoziemca przez obszar portu lotniczego tego państwa, zwany dalej „tranzylem drogą powietrzną”.
2. W przypadku gdy jest to niezbędne, wniosek o zezwolenie na tranzyt drogą powietrzną dotyczy także wszystkich osób, które są odpowiedzialne za cudzoziemca podczas tranzytu, w tym osób sprawujących nad nim opiekę medyczną i tłumaczy, zwanych dalej „eskortą”.
3. Komendant Główny Straży Granicznej doręcza wniosek o zezwolenie na tranzyt drogą powietrzną centralnemu organowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej co najmniej 48 godzin przed rozpoczęciem tranzytu.
4. W szczególnie pilnych przypadkach terminu, o którym mowa w ust. 3, nie stosuje się.
5. Do tranzytu drogą powietrzną można przystąpić po uzyskaniu zezwolenia centralnego organu innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, chyba że co innego wynika z dwustronnych lub wielostronnych porozumień lub umów.
6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza wniosku o zezwolenie na tranzyt drogą powietrzną, uwzględniając postanowienia dyrektywy Rady 2003/110/UE z dnia 25 listopada 2003 r. w sprawie pomocy w przypadkach tranzytu do celów deportacji drogą powietrzną (Dz.Urz. UE L 321 z 6.12.2003).

Art. 100b.

1. Komendant Główny Straży Granicznej uzgadnia z centralnym organem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej zakres pomocy w tranzycie drogą powietrzną i sposób jego przeprowadzenia zapewniający zakończenie tranzytu w czasie nie dłuższym niż 24 godziny.

2. W przypadku gdy tranzyt drogą powietrzną nie może być zakończony w ciągu 24 godzin, Komendant Główny Straży Granicznej może uzgodnić z organem centralnym innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej jego przedłużenie, nie więcej jednak niż o 48 godzin.

Art. 100c.

Cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 100a ust. 1, zezwala się niezwłocznie na ponowny wjazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku gdy:

- 1) centralny organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej cofnął zezwolenie na tranzyt drogą powietrzną;
- 2) podczas tranzytu drogą powietrzną wjechał bez zezwolenia na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, na którego obszarze znajduje się port lotniczy przez który jest wykonywany tranzyt;
- 3) jego wydalenie do kraju przeznaczenia lub innego państwa tranzytu lub jego wejście na pokład statku powietrznego okazało się bezskuteczne;
- 4) wykonanie tranzytu jest niemożliwe z innego powodu.

Art. 100d.

1. Koszty związane z ponownym wjazdem cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ponosi Skarb Państwa.
2. Skarb Państwa zwraca koszty pomocy w tranzycie drogą powietrzną udzielonej przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej.
3. Koszty, o których mowa w ust. 1 i 2, są pokrywane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

Art. 100e.

Jeżeli doprowadzenie cudzoziemca do portu lotniczego państwa, do którego ma być wydalony z terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, nie jest możliwe przy wykorzystaniu lotu bezpośredniego z terytorium tego państwa, Komendant Główny Straży Granicznej, na wniosek centralnego organu innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, udziela zezwolenia na tranzyt drogą powietrzną przez obszar polskiego lotniska.

Art. 100f.

1. Komendant Główny Straży Granicznej zawiadamia o udzieleniu lub odmowie udzielenia zezwolenia na tranzyt drogą powietrzną centralny organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w terminie 48 godzin od otrzymania wniosku.
2. W uzasadnionych przypadkach termin, o którym mowa w ust. 1, może być przedłużony o kolejne 48 godzin.

Art. 100g.

1. Komendant Główny Straży Granicznej może odmówić udzielenia zezwolenia na tranzyt drogą powietrzną, w przypadku gdy:
 - 1) cudzoziemiec jest oskarżony w Rzeczypospolitej Polskiej o popełnienie przestępstwa lub jest poszukiwany w celu wykonania wyroku;
 - 2) tranzyt przez terytorium innych państw lub przyjęcie cudzoziemca przez państwo, do którego jest wydalany, nie są wykonalne;
 - 3) wykonanie decyzji o wydaleniu wymaga zmiany lotniska na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 4) cudzoziemiec stanowi zagrożenie dla porządku i bezpieczeństwa publicznego, zdrowia publicznego lub interesu Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 5) udzielenie pomocy w wykonaniu tranzytu jest niemożliwe.
2. Komendant Główny Straży Granicznej może cofnąć zezwolenie na tranzyt drogą powietrzną, jeżeli okoliczności, o których mowa w ust. 1, wyjdą na jaw po jego udzieleniu.
3. Komendant Główny Straży Granicznej niezwłocznie zawiadamia centralny organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej:
 - 1) o odmowie udzielenia lub cofnięciu zezwolenia na tranzyt drogą powietrzną;
 - 2) o najbliższym terminie, w którym wykonanie tranzytu drogą powietrzną będzie możliwe - w przypadku odmowy udzielenia lub cofnięcia zezwolenia na tranzyt drogą powietrzną na podstawie ust. 1 pkt 5.

Art. 100h.

1. Komendant Główny Straży Granicznej, na wniosek centralnego organu innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, może udzielić pomocy w tranzycie drogą powietrzną przez obszar polskiego lotniska, polegającej w szczególności na:
 - 1) przejęciu cudzoziemca na pokładzie statku powietrznego i konwojowaniu go w obszarze lotniska;
 - 2) zapewnieniu cudzoziemcowi oraz jego eskorcie:
 - a) niezbędnej opieki medycznej,
 - b) wyżywienia;
 - 3) odbiorze, przechowywaniu i przekazywaniu dokumentów podróży cudzoziemca;
 - 4) powiadamianiu centralnego organu innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej o miejscu i czasie odlotu cudzoziemca, jeżeli tranzyt odbywa się bez eskorty;
 - 5) przekazywaniu centralnemu organowi innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej istotnych informacji dotyczących wykonania tranzytu;
 - 6) zapewnieniu cudzoziemcowi zakwaterowania w czasie wykonywania tranzytu;
 - 7) przeciwdziałaniu próbom uniemożliwienia wykonania tranzytu podejmowanym przez cudzoziemca.

2. Komendant Główny Straży Granicznej po zakończeniu tranzytu drogą powietrzną przez obszar polskiego lotniska, występuje do centralnego organu innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej o pokrycie kosztów udzielonej pomocy.

Art. 100i.

1. Funkcjonariusze innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, należący do eskorty, podczas wykonywania tranzytu drogą powietrzną przez obszar polskiego lotniska:
 - 1) są uprawnieni do stosowania wobec cudzoziemca środków przymusu bezpośredniego przez użycie siły fizycznej w postaci chwytów obezwładniających oraz podobnych technik obrony lub ataku w celu odparcia czynnej napaści lub kajdanek w celu zapobiegnięcia czynnej napaści;
 - 2) mogą współdziałać z funkcjonariuszami Straży Granicznej, stosując środki przymusu bezpośredniego odpowiadające potrzebie wynikającej z istniejącej sytuacji i niezbędne do osiągnięcia podporządkowania się wydanym poleceniom, zgodnie z warunkami użycia środków przymusu bezpośredniego przez funkcjonariuszy Straży Granicznej, określonymi w ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, gdy wystąpi bezpośrednio i poważne zagrożenie podjęcia przez cudzoziemca ucieczki, okaleczenia siebie lub osób trzecich lub zniszczenia mienia.
2. Funkcjonariusze innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, należący do eskorty, podczas wykonywania tranzytu drogą powietrzną przez obszar polskiego lotniska posiadają upoważnienie do wykonywania tranzytu drogą powietrzną, noszą ubranie cywilne i nie mogą być uzbrojeni.

Art. 100j.

Do spraw uregulowanych w niniejszym rozdziale nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego oraz o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Rozdział 9

Postępowanie w sprawie zatrzymania cudzoziemca, umieszczenia go w strzeżonym ośrodku lub zastosowania wobec niego aresztu w celu wydalenia

Art. 101.

1. Cudzoziemiec, wobec którego zachodzą okoliczności uzasadniające wydanie decyzji o wydaleniu albo który uchyla się od wykonania obowiązków określonych w decyzji o wydaleniu, może być zatrzymany na okres nie dłuższy niż 48 godzin.
2. Zatrzymania cudzoziemca dokonuje Straż Graniczna lub Policja.
3. Organ, który zatrzymał cudzoziemca, powinien niezwłocznie pobrać odciski jego linii papilarnych oraz, w zależności od okoliczności:

- 1) wystąpić do sądu z wnioskiem o umieszczenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub zastosowanie wobec niego aresztu w celu wydalenia;
- 2) wystąpić do wojewody z wnioskiem o wydanie decyzji o cofnięciu zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE;
- 3) wystąpić do wojewody z wnioskiem o wydanie decyzji o wydaleniu cudzoziemca;
- 4) wykonać decyzję o wydaleniu, w szczególności przez doprowadzenie cudzoziemca do granicy albo do granicy państwa, do którego cudzoziemiec zostaje wydalony, lub do portu lotniczego albo morskiego tego państwa.

3a. Zatrzymanego cudzoziemca zwalnia się:

- 1) jeżeli w ciągu 48 godzin od chwili zatrzymania nie został przekazany do dyspozycji sądu wraz z wnioskiem o umieszczenie w strzeżonym ośrodku albo o zastosowanie aresztu w celu wydalenia;
- 2) jeżeli w ciągu 24 godzin od chwili przekazania do dyspozycji sądu nie doręczono mu postanowienia o umieszczeniu w strzeżonym ośrodku albo o zastosowaniu aresztu w celu wydalenia;
- 3) na polecenie sądu;
- 4) jeżeli ustanie przyczyna zatrzymania.

3b. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do zatrzymania cudzoziemca stosuje się Kodeks postępowania karnego.

4. W przypadku zaistnienia przeszkody uniemożliwiającej doprowadzenie cudzoziemca do strzeżonego ośrodka albo aresztu w celu wydalenia lub przyjęcie go tam, cudzoziemiec może być umieszczony w wydzielonym pomieszczeniu Straży Granicznej lub Policji przeznaczonym dla osób zatrzymanych, do czasu usunięcia tej przeszkody.
5. Wobec cudzoziemca umieszczonego w pomieszczeniu, o którym mowa w ust. 4, stosuje się odpowiednio przepisy o pobycie w strzeżonym ośrodku albo areszcie w celu wydalenia.
6. Przepis art. 14 ust. 3 stosuje się do pobierania odcisków linii papilarnych cudzoziemca zatrzymanego na podstawie ust. 1.
7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór karty daktyloskopijnej, na której pobiera się odciski linii papilarnych od cudzoziemca na podstawie ust. 3, art. 14 ust. 2, art. 93 ust. 1 lub art. 98 ust. 4, uwzględniając przyczynę pobrania odcisków linii papilarnych.

Art. 101a.

1. Organ, który zatrzymał małoletniego cudzoziemca przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez opieki, może wystąpić do sądu właściwego ze względu na miejsce zatrzymania małoletniego z wnioskiem o umieszczenie go w placówce opiekuńczo-wychowawczej.
2. Koszty związane z umieszczeniem i pobytem małoletniego cudzoziemca w placówce opiekuńczo-wychowawczej są finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków

będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej lub Komendanta Głównego Policji.

Art. 102.

1. Cudzoziemca umieszcza się w strzeżonym ośrodku, jeżeli:
 - 1) jest to niezbędne do sprawnego przeprowadzenia postępowania w sprawie o wydalenie lub o cofnięcie zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE;
 - 2) zachodzi uzasadniona obawa, że będzie się uchylał od wykonania decyzji o wydaleniu lub decyzji o cofnięciu zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE;
 - 3) przekroczył lub usiłował przekroczyć granicę niezgodnie z przepisami, jeżeli nie został niezwłocznie doprowadzony do granicy.
2. Areszt w celu wydalenia stosuje się wobec cudzoziemca, jeżeli zachodzi którakolwiek z okoliczności, o których mowa w ust. 1, oraz istnieje obawa, że cudzoziemiec nie podporządkuje się zasadom pobytu obowiązującym w strzeżonym ośrodku.

Art. 103.

Postanowienia o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub o zastosowaniu wobec niego aresztu w celu wydalenia nie wydaje się, jeżeli mogłoby to spowodować niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia.

Art. 104.

1. Umieszczenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub zastosowanie wobec niego aresztu w celu wydalenia następuje na mocy postanowienia sądu.
2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, wydaje, na wniosek wojewody, organu Straży Granicznej lub Policji, sąd rejonowy właściwy ze względu na siedzibę organu składającego wniosek.
3. Wniosek o umieszczenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku albo o zastosowanie wobec niego aresztu w celu wydalenia powinien zawierać:
 - 1) imię (imiona), nazwisko, płeć oraz imiona rodziców;
 - 2) datę, miejsce i kraj urodzenia;
 - 3) obywatelstwo;
 - 4) dotychczasowe miejsce zamieszkania;
 - 5) podstawę prawną wniosku;
 - 6) wskazanie strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia, w którym cudzoziemiec powinien być umieszczony;
 - 7) wskazanie okresu, na jaki umieszcza się cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub stosuje areszt w celu wydalenia;
 - 8) uzasadnienie.

4. Postępowanie w sprawie umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku albo zastosowania wobec niego aresztu w celu wydalenia prowadzi się na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego, z tym że funkcje oskarżyciela publicznego może pełnić przedstawiciel wojewody, funkcjonariusz Straży Granicznej albo Policji.
5. Sąd rejonowy właściwy ze względu na miejsce położenia strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia, w którym umieszczono cudzoziemca, sprawuje nadzór nad wykonaniem postanowienia o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub postanowienia o zastosowaniu wobec niego aresztu w celu wydalenia.

Art. 105.

1. Sąd, wydając postanowienie o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub zastosowaniu wobec niego aresztu w celu wydalenia, podejmuje niezbędne czynności w celu ochrony mienia cudzoziemca oraz zawiadamia o wydanym postanowieniu:
 - 1) właściwe przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny - za zgodą cudzoziemca, którego postanowienie dotyczy;
 - 2) sąd opiekuńczy, jeżeli zachodzi potrzeba ustanowienia opieki nad małoletnimi pozostającymi pod jego opieką;
 - 3) organ opieki społecznej, jeżeli zachodzi potrzeba otoczenia opieką osoby niedołążnej lub chorej, którą cudzoziemiec się opiekował;
 - 4) osobę wskazaną przez cudzoziemca.
2. O podjętych czynnościach i wydanych zarządzeniach oraz o przysługujących cudzoziemcowi prawach w postępowaniu przed sądem sąd powiadamia cudzoziemca w języku dla niego zrozumiałym.

Art. 106.

1. Sąd, wydając postanowienie o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub o zastosowaniu wobec niego aresztu w celu wydalenia, oznacza okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie w celu wydalenia, nie dłuższy jednak niż 90 dni.
2. Okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie w celu wydalenia może być przedłużony na czas określony, niezbędny do wykonania decyzji o wydaleniu, która nie została wykonana z winy cudzoziemca. Okres pobytu w strzeżonym ośrodku oraz w areszcie w celu wydalenia nie może przekroczyć roku.
3. Sąd rejonowy właściwy ze względu na miejsce położenia strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia, w którym umieszczono cudzoziemca, wydaje postanowienie o przedłużeniu okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie w celu wydalenia na wniosek organu zobowiązanego do doprowadzenia cudzoziemca do granicy albo do granicy państwa, do którego zostaje wydalony, lub do portu lotniczego albo morskiego tego państwa.
4. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 3, przysługuje zażalenie do właściwego sądu okręgowego, w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Sąd rozpatruje zażalenie niezwłocznie.

Art. 107.

1. Postanowienie o zwolnieniu cudzoziemca ze strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia wydaje się w przypadku:
 - 1) ustania przyczyn uzasadniających stosowanie tych środków;
 - 2) stwierdzenia, że zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 103;
 - 3) stwierdzenia innych okoliczności niż określone w art. 103, uniemożliwiających stosowanie tych środków;
 - 4) uchylecia lub stwierdzenia nieważności decyzji o wydaleniu cudzoziemca z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 5) nadania cudzoziemcowi statusu uchodźcy lub udzielenia azylu;
 - 6) udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt tolerowany;
 - 7) zastosowania wobec cudzoziemca tymczasowego aresztowania albo innego środka prawnego skutkującego pozbawieniem wolności.
2. Postanowienie o zwolnieniu w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1-3 i 7, wydaje, na wniosek cudzoziemca lub organu, któremu podlega strzeżony ośrodek lub areszt w celu wydalenia, sąd rejonowy właściwy ze względu na siedzibę tego organu.
3. Postanowienie o zwolnieniu w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4-6, wydaje organ, który wydał decyzję ostateczną.
4. Cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku albo w areszcie w celu wydalenia zwalnia się w przypadku:
 - 1) upływu okresu pobytu określonego w postanowieniu, o którym mowa w art. 106 ust. 1 i 2;
 - 2) wydania postanowienia o zwolnieniu cudzoziemca ze strzeżonego ośrodka albo z aresztu w celu wydalenia;
 - 3) wykonania decyzji o wydaleniu.
5. O zwolnieniu cudzoziemca ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu w celu wydalenia organ, któremu podlega strzeżony ośrodek lub areszt w celu wydalenia, niezwłocznie informuje sąd, który wydał postanowienie o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku albo o zastosowaniu wobec niego aresztu w celu wydalenia.

Art. 108.

1. Cudzoziemcowi przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w przypadku niewątpliwie niesłusznego: umieszczenia w strzeżonym ośrodku lub zastosowania wobec niego aresztu w celu wydalenia.
2. Sprawy, o których mowa w ust. 1, prowadzi się na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego, dotyczących odszkodowania za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie.

Art. 109.

1. Strzeżone ośrodki są finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych.
2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych tworzy i likwiduje, w drodze rozporządzenia, strzeżone ośrodki, określając organ Straży Granicznej albo Policji, któremu ośrodek ma podlegać, mając na względzie istniejące potrzeby w tym zakresie.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych wyznacza, w drodze zarządzenia, pomieszczenia, w których jest wykonywany areszt w celu wydalenia, uwzględniając w szczególności potrzebę racjonalnego wykorzystania tych pomieszczeń.

Rozdział 10**Pobyt cudzoziemców w strzeżonym ośrodku lub w areszcie w celu wydalenia****Art. 110.**

Pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca zatrzymanego, umieszczonego w strzeżonym ośrodku, w areszcie w celu wydalenia, w stosunku do którego został zastosowany środek zapobiegawczy w postaci zakazu opuszczania kraju lub pozbawionego wolności wskutek wykonania orzeczeń wydanych na podstawie ustaw, uznaje się za legalny.

Art. 111.

1. Przyjęcie cudzoziemca do strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia następuje na podstawie postanowienia sądu o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub o zastosowaniu wobec cudzoziemca aresztu w celu wydalenia.
2. Cudzoziemiec jest obowiązany przy przyjęciu do strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia podać dane osobowe oraz informacje o miejscu zameldowania lub przebywania w kraju pochodzenia, a także o stanie zdrowia.
3. Cudzoziemiec jest obowiązany przekazać do depozytu strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia:
 - 1) dokumenty tożsamości, pieniądze i przedmioty wartościowe;
 - 2) urządzenia techniczne służące do rejestrowania i odtwarzania informacji;
 - 3) sprzęt audiowizualny, komputerowy oraz inne przedmioty, jeżeli kierownik ośrodka albo organ Straży Granicznej lub Policji, któremu ośrodek lub areszt podlega, nie zezwoli na ich posiadanie w pokoju dla cudzoziemców lub w celi mieszkalnej;
 - 4) przedmioty, które mogą stanowić zagrożenie dla porządku lub bezpieczeństwa w ośrodku lub areszcie.
4. Cudzoziemiec przy przyjęciu do aresztu w celu wydalenia jest obowiązany przekazać do depozytu także przedmioty, których wymiary lub ilość naruszają porządek pobytu w areszcie.

Art. 112.

Cudzoziemca przyjmowanego do strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia należy pouczyć, w zrozumiałym dla niego języku, o przysługujących mu prawach i obowiązkach oraz zapoznać go z przepisami regulującymi pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie w celu wydalenia.

Art. 113.

1. Cudzoziemca przyjętego do strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia poddaje się niezwłocznie badaniu lekarskiemu oraz w miarę potrzeby zabiegom sanitarnym.
2. Lekarz przeprowadzający badanie, o którym mowa w ust. 1, oraz sprawujący opiekę medyczną nad cudzoziemcami w strzeżonym ośrodku lub areszcie w celu wydalenia jest obowiązany do prowadzenia dokumentacji medycznej według odrębnych przepisów.
3. Koszty badań, o których mowa w ust. 1, są finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Art. 114.

1. Cudzoziemca przyjętego do strzeżonego ośrodka umieszcza się w pokoju dla cudzoziemców, a cudzoziemca przyjętego do aresztu - w celi mieszkalnej.
2. Powierzchnia pokoju dla cudzoziemców lub celi mieszkalnej nie może być mniejsza niż:
 - 1) 3 m² - na jednego mężczyznę;
 - 2) 4 m² - na jedną kobietę lub małoletniego.
3. Pokój dla cudzoziemców i celę mieszkalną wyposaża się w sprzęt zapewniający cudzoziemcowi osobne miejsce do spania, odpowiednie warunki higieny, dostateczny dopływ powietrza i odpowiednią do pory roku temperaturę, według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych, a także oświetlenie odpowiednie do czytania.

Art. 115.

1. Cudzoziemców odmiennej płci umieszcza się oddzielnie.
2. Cudzoziemcowi umieszczonemu w strzeżonym ośrodku wraz z małoletnim pozostającym pod jego opieką zapewnia się, w miarę możliwości, wspólny pokój dla cudzoziemców.
3. Małoletniego przebywającego w strzeżonym ośrodku bez opiekuna umieszcza się w wyodrębnionej części ośrodka w sposób uniemożliwiający kontakt z osobami dorosłymi umieszczonymi w ośrodku.
4. Cudzoziemców, którzy zadeklarują, że są osobami sobie najbliższymi, umieszcza się, na ich pisemny wniosek, w miarę możliwości, w jednym pokoju dla cudzoziemców.

Art. 116.

1. Cudzoziemiec umieszczony w strzeżonym ośrodku lub przebywający w areszcie w celu wydalenia korzysta z własnej odzieży, bielizny i obuwia.
2. Jeżeli przedmioty, o których mowa w ust. 1, nie nadają się do użytku lub jeżeli ich używanie jest niedopuszczalne ze względów higienicznych, cudzoziemiec może otrzymać odpłatnie odzież, bieliznę i obuwie - dostosowane do pory roku. W przypadku gdy cudzoziemiec nie może dokonać ich zakupu - dostarczenie tych przedmiotów powinno nastąpić nieodpłatnie.
3. Cudzoziemiec otrzymuje nieodpłatnie środki czystości niezbędne do utrzymania higieny osobistej.

Art. 117.

1. Cudzoziemiec umieszczony w strzeżonym ośrodku lub przebywający w areszcie w celu wydalenia ma prawo do:
 - 1) kontaktowania się z polskimi organami państwowymi, a także z przedstawicielstwem dyplomatycznym lub urzędem konsularnym państwa obcego, w sprawach osobistych i urzędowych;
 - 2) kontaktowania się z organizacjami pozarządowymi lub międzynarodowymi zajmującymi się udzielaniem pomocy, zwłaszcza prawnej, cudzoziemcom;
 - 3) rozporządzania przekazanymi do depozytu przedmiotami, o których mowa w art. 111 ust. 3 pkt 2 i 3 oraz ust. 4, jeżeli przedmioty te nie zostały zabezpieczone w trybie przepisów o egzekucji administracyjnej;
 - 4) korzystania z opieki lekarskiej i umieszczenia w zakładzie opieki zdrowotnej, jeżeli stan jego zdrowia tego wymaga;
 - 5) niezakłóconego snu w godzinach 22⁰⁰-6⁰⁰, a w dni świąteczne do godziny 7⁰⁰ oraz w innym czasie, jeśli nie jest to sprzeczne z porządkiem pobytu w ośrodku lub areszcie;
 - 6) korzystania z urządzeń sanitarnych i środków czystości niezbędnych do utrzymania higieny osobistej;
 - 7) posiadania przedmiotów kultu religijnego, wykonywania praktyk religijnych i korzystania z posług religijnych oraz słuchania lub oglądania w pomieszczeniach mieszkalnych lub w miejscu przebywania nabożeństw transmitowanych przez środki masowego przekazu, w sposób niezakłócający ustalonego porządku pobytu w ośrodku lub w areszcie;
 - 8) korzystania z prasy, zakupu prasy z własnych środków finansowych i posiadania jej w pokoju dla cudzoziemców lub w celi mieszkalnej;
 - 9) zakupu z własnych środków finansowych artykułów żywnościowych i przedmiotów osobistego użytku, służących do utrzymania higieny osobistej, oraz posiadania ich w pokoju dla cudzoziemców lub w celi mieszkalnej; posiadanie tych przedmiotów w celi mieszkalnej jest możliwe, jeżeli one same lub ich opakowania nie stanowią zagrożenia dla porządku lub bezpieczeństwa w areszcie;
 - 10) zakupu z własnych środków finansowych materiałów piśmiennych, książek, gier świetlicowych i posiadania ich w pokoju dla cudzoziemców lub w celi mieszkalnej;

- 11) otrzymywania paczek z odzieżą, obuwiem i innymi przedmiotami osobistego użytku oraz ze środkami opatrunkowymi i higienicznymi, a także z lekami, które mogą być przekazane za zgodą lekarza, po sprawdzeniu ich wartości w obecności cudzoziemca;
 - 12) prowadzenia korespondencji oraz korzystania ze środków łączności na własny koszt; w sytuacjach losowych cudzoziemcowi można zezwolić na korzystanie ze środków łączności lub wysyłanie korespondencji na koszt ośrodka lub aresztu;
 - 13) składania próśb, skarg i wniosków do:
 - a) kierownika ośrodka albo organu Straży Granicznej lub organu Policji, któremu ośrodek podlega,
 - b) funkcjonariusza odpowiadającego za funkcjonowanie aresztu albo organu Straży Granicznej lub organu Policji, któremu areszt podlega;
 - 14) widzeń z osobami bliskimi w specjalnie do tego przeznaczonych pomieszczeniach, za zgodą organu Straży Granicznej lub organu Policji, któremu ośrodek lub areszt podlega, lub osoby przez ten organ upoważnionej.
2. Cudzoziemiec może korzystać z innych uprawnień niż określone w ust. 1, za zezwoleniem organu Straży Granicznej lub organu Policji, któremu strzeżony ośrodek lub areszt w celu wydalenia podlega, lub osoby przez ten organ upoważnionej.
 3. Cudzoziemiec umieszczony w strzeżonym ośrodku, poza uprawnieniami, o których mowa w ust. 1, ma ponadto prawo do:
 - 1) zakupu z własnych środków finansowych wyrobów tytoniowych i posiadania ich w pokoju dla cudzoziemców;
 - 2) poruszania się po terenie ośrodka w czasie i miejscu wyznaczonych przez kierownika ośrodka;
 - 3) korzystania z biblioteki;
 - 4) użytkowania sprzętu rekreacyjno-sportowego w czasie i miejscu określonych przez kierownika ośrodka.
 4. Cudzoziemiec przebywający w areszcie w celu wydalenia poza uprawnieniami, o których mowa w ust. 1, ma ponadto prawo do:
 - 1) odbywania codziennie jednogodzinnego spaceru na wolnym powietrzu, chyba że co innego wynika z zaleceń lekarza;
 - 2) kontaktowania się z innymi cudzoziemcami przebywającymi w areszcie, za zezwoleniem funkcjonariusza pełniącego służbę w areszcie, w określonych miejscu i czasie;
 - 3) użytkowania gier świetlicowych, bez uprawiania gier hazardowych, w czasie i miejscu określonych przez funkcjonariusza pełniącego służbę w areszcie;
 - 4) zakupu z własnych środków finansowych wyrobów tytoniowych i palenia tytoniu, za zezwoleniem funkcjonariusza pełniącego służbę w areszcie, w miejscu do tego wyznaczonym.
 5. Kierownik strzeżonego ośrodka lub funkcjonariusz odpowiadający za funkcjonowanie aresztu w celu wydalenia albo organ Straży Granicznej lub organ Policji, któremu ośrodek lub areszt podlega, może zezwolić cudzoziemcowi na po-

siadanie w pokoju dla cudzoziemców lub celi mieszkalnej sprzętu audiowizualnego, komputerowego oraz innych przedmiotów, w tym podnoszących estetykę pomieszczenia lub będących wyrazem kulturalnych zainteresowań cudzoziemca.

Art. 118.

Cudzoziemiec umieszczony w strzeżonym ośrodku lub przebywający w areszcie w celu wydalenia otrzymuje świadczenia zdrowotne, leki, artykuły sanitarne oraz posiłki, na zasadach stosowanych wobec osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych na podstawie Kodeksu karnego wykonawczego.

Art. 119.

Cudzoziemiec umieszczony w strzeżonym ośrodku lub przebywający w areszcie w celu wydalenia jest obowiązany:

- 1) przestrzegać regulaminu pobytu w ośrodku lub areszcie;
- 2) wykonywać polecenia administracji ośrodka lub funkcjonariusza pełniącego służbę w areszcie;
- 3) przestrzegać ciszy nocnej w godzinach 22⁰⁰-6⁰⁰, a w dni świąteczne do godziny 7⁰⁰;
- 4) przestrzegać zasad współżycia społecznego;
- 5) dbać o higienę osobistą i czystość pomieszczeń;
- 6) korzystać z wyposażenia ośrodka lub aresztu w należyty sposób;
- 7) w przypadku wystąpienia objawów choroby niezwłocznie powiadomić o tym administrację ośrodka lub funkcjonariusza pełniącego służbę w areszcie; funkcjonariusza pełniącego służbę w areszcie należy niezwłocznie powiadomić także o samookaleczeniu lub innym groźnym w skutkach zdarzeniu.

Art. 120.

Cudzoziemcowi umieszczonemu w strzeżonym ośrodku zabrania się:

- 1) samowolnego oddalania się poza teren ośrodka lub przebywania w miejscach, do których administracja ośrodka wydała zakaz wstępu;
- 2) zakłócania spokoju i porządku pobytu w ośrodku;
- 3) posiadania, poza depozytem, urządzeń technicznych służących do rejestrowania i odtwarzania informacji, a także przedmiotów, które mogą stanowić zagrożenie dla porządku lub bezpieczeństwa w ośrodku;
- 4) posiadania w pokojach dla cudzoziemców przedmiotów, których wymiary lub ilość naruszają porządek pobytu w ośrodku;
- 5) spożywania alkoholu oraz przyjmowania środków odurzających lub substancji psychotropowych;
- 6) palenia wyrobów tytoniowych poza miejscami do tego wyznaczonymi;
- 7) odmawiania przyjmowania posiłków dostarczanych przez administrację ośrodka, powodowania u siebie uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia, jak

również nakłaniania lub pomagania w dokonywaniu takich czynów - w celu wymuszenia określonej decyzji lub postępowania;

- 8) porozumiewania się z osobami postronnymi oraz cudzoziemcami umieszczonymi w innych pokojach dla cudzoziemców, jeżeli naruszałoby to porządek w ośrodku;
- 9) dokonywania samowolnej zmiany pokoju dla cudzoziemców i miejsca wyznaczonego do spania;
- 10) urządzania gier hazardowych i uczestniczenia w nich.

Art. 121.

1. W areszcie w celu wydalenia może przebywać kobieta do siódmego miesiąca ciąży.
2. Organ Straży Granicznej lub organ Policji, któremu podlega areszt w celu wydalenia, jest obowiązany odpowiednio wcześniej, przed upływem szóstego miesiąca ciąży kobiety przebywającej w areszcie, wystąpić do sądu z wnioskiem o umieszczenie jej w strzeżonym ośrodku.

Art. 122.

1. Cudzoziemcowi zwalnianemu ze strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia wydaje się przekazane przez niego do depozytu pieniądze i przedmioty.
2. Jeżeli przystępuje się do wykonania decyzji o wydaleniu cudzoziemca umieszczonego w strzeżonym ośrodku lub przebywającego w areszcie w celu wydalenia, dokumenty tożsamości i przedmioty, o których mowa w art. 111 ust. 3 pkt 2 i 4, pobiera z depozytu dowódca konwoju i zwraca je cudzoziemcowi w placówce Straży Granicznej, w której następuje wydalenie z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, albo na granicy państwa lub w porcie lotniczym albo morskim państwa, do którego następuje wydalenie.
3. Na wniosek cudzoziemca zwalnianego ze strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia, przedmioty przekazane przez niego do depozytu mogą być wydane osobie upoważnionej przez niego na piśmie lub określonej przez niego instytucji, lub organizacji. Koszty wydania przedmiotów z depozytu ponosi cudzoziemiec.

Art. 123.

1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakim powinny odpowiadać strzeżone ośrodki i areszty w celu wydalenia oraz regulamin organizacyjno-porządkowy pobytu cudzoziemców w strzeżonym ośrodku i areszcie w celu wydalenia, uwzględniając w szczególności warunki rozmieszczania w pokojach dla cudzoziemców i celach mieszkalnych, a także porządek wewnętrzny ośrodka i aresztu.
2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może określić, w drodze rozporządzenia, sposoby ochrony strzeżonych ośrodków i aresztów w celu wydalenia, mając na względzie strukturę organizacyjną Straży Granicznej i Policji, obowiązki funkcjonariuszy Straży Granicznej i Policji zatrudnionych w strzeżonych ośrodkach lub aresztach w celu wydalenia, a także warunki wstępu na teren

ośrodków i aresztów osób niebędących funkcjonariuszami Straży Granicznej lub Policji albo ich pracownikami.

Rozdział 11

Rejestry, ewidencja i wykaz w sprawach cudzoziemców

Art. 124.

W sprawach z zakresu wjazdu, pobytu i wyjazdu cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej prowadzi się w systemie informatycznym:

- 1) rejestry spraw dotyczących:
 - a) wiz,
 - b) zezwoleń na zamieszkanie na czas oznaczony,
 - c) zezwoleń na osiedlenie się,
 - d) wydania polskich dokumentów tożsamości cudzoziemca,
 - e) wydania tymczasowych polskich dokumentów podróży dla cudzoziemca,
 - f) zobowiązania do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - g) wydalenia z Rzeczypospolitej Polskiej,
 - h) osób, którym udzielono zezwolenia na wjazd i pobyt na podstawie art. 144 ust. 1,
 - i) osób zatrzymanych w strefie nadgranicznej i doprowadzonych do granicy,
 - j) zezwoleń na pobyt rezydenta długoterminowego WE,
 - k) cudzoziemców, od których pobiera się odciski linii papilarnych na podstawie art. 14 ust. 2, art. 93 ust. 1, art. 98 ust. 4 i art. 101 ust. 3;
- 2) rejestr odcisków linii papilarnych, pobranych od cudzoziemców na podstawie art. 14 ust. 2, art. 93 ust. 1, art. 98 ust. 4 i art. 101 ust. 3;
- 3) ewidencję zaproszeń;
- 4) wykaz cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, zwany dalej „wykazem”.

Art. 125.

1. Rejestry, o których mowa w art. 124:

- 1) w pkt 1 w lit. a, prowadzą komendant placówki Straży Granicznej, wojewoda, konsul i Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców, każdy w zakresie swojej właściwości;
- 2) w pkt 1 w lit. b-d, g, j, prowadzi wojewoda;
- 3) w pkt 1 w lit. e, prowadzą wojewoda, konsul i komendant granicznej placówki kontrolnej Straży Granicznej, każdy w zakresie swojej właściwości;
- 4) w pkt 1 w lit. f i k, prowadzą komendant wojewódzki Policji, komendant powiatowy (miejski) Policji, komendant oddziału Straży Granicznej i ko-

- mendant granicznej placówki kontrolnej Straży Granicznej, każdy w zakresie swojej właściwości;
- 5) w pkt 1 w lit. h, prowadzi Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców;
 - 6) w pkt 1 w lit. i, prowadzi komendant oddziału Straży Granicznej;
 - 7) w pkt 2, prowadzi Komendant Główny Policji.
2. Ewidencję, o której mowa w art. 124 pkt 3, prowadzi wojewoda.
 3. Wykaz prowadzi Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców.

Art. 126.

1. W rejestrach, o których mowa w art. 124 pkt 1:

- 1) w lit. a-c, j, przechowuje się informacje o wnioskach, wydanych postanowieniach, decyzjach administracyjnych i wyrokach sądu, a ponadto dane, o których mowa w art. 12:
 - a) w lit. a, dotyczące cudzoziemców objętych postępowaniami w sprawie wydania i przedłużenia wizy,
 - b) w lit. b, dotyczące cudzoziemców objętych postępowaniami o wydanie i cofnięcie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony oraz datę wydania, numer, serię oraz termin upływu ważności karty pobytu,
 - c) w lit. c, dotyczące cudzoziemców objętych postępowaniami o wydanie i cofnięcie zezwolenia na osiedlenie się oraz datę wydania, numer, serię oraz termin upływu ważności karty pobytu lub polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca,
 - d) w lit. j, dotyczące cudzoziemców objętych postępowaniami o wydanie i cofnięcie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE oraz datę wydania, numer, serię oraz termin upływu ważności karty pobytu lub polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca;
- 2) w lit. d i e, przechowuje się imię (imiona) i nazwisko, datę i miejsce urodzenia oraz obywatelstwo cudzoziemca, datę wydania, numer, serię oraz termin upływu ważności polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca lub tymczasowego polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca, a także informacje o wnioskach o wydanie i wymianę oraz decyzjach o odmowie wydania tych dokumentów;
- 3) w lit. f, przechowuje się dane cudzoziemców zobowiązanych do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz informacje o decyzjach w sprawie zobowiązania do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) w lit. g, przechowuje się dane cudzoziemców wydalonych z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz informacje o decyzjach w sprawie wydalenia z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz o dacie opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) w lit. h, przechowuje się dane osób, którym udzielono zezwolenia na wjazd i pobyt na podstawie art. 144 ust. 1;
- 6) w lit. i, przechowuje się dane osób zatrzymanych w strefie nadgranicznej i doprowadzonych do granicy;

- 7) w lit. k, przechowuje się imię (imiona) i nazwisko, datę i miejsce urodzenia oraz obywatelstwo cudzoziemca, od którego pobrano odciski linii papilarnych, podstawę prawną pobrania odcisków linii papilarnych, stopień oraz imię i nazwisko osoby pobierającej odciski linii papilarnych.
2. W rejestrze odcisków linii papilarnych, pobranych od cudzoziemca na podstawie art. 14 ust. 2, art. 93 ust. 1, art. 98 ust. 4 i art. 101 ust. 3, umieszcza się podstawę prawną pobrania odcisków linii papilarnych, datę pobrania odcisków i informacje o kartach daktyloskopijnych lub o pobraniu odcisków za pomocą urządzenia do elektronicznego pobierania odcisków oraz następujące dane cudzoziemca:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko;
 - 2) datę i miejsce urodzenia;
 - 3) obywatelstwo.
3. W ewidencji zaproszeń przechowuje się dane zapraszającego i cudzoziemca, o których mowa w art. 16 ust. 2.

Art. 127.

Organy, które pobierają odciski linii papilarnych cudzoziemca, są obowiązane do przekazywania Komendantowi Głównemu Policji danych, o których mowa w art. 126 ust. 2, oraz odcisków linii papilarnych pobranych za pomocą kart daktyloskopijnych lub urządzenia do elektronicznego pobierania odcisków.

Art. 128.

1. W wykazie przechowuje się dane cudzoziemca, wobec którego zachodzi którakolwiek z następujących okoliczności:
 - 1) została wydana ostateczna decyzja o wydaleniu, decyzja o cofnięciu zezwolenia na osiedlenie się z przyczyny, o której mowa w art. 68 ust. 1 pkt 1-3, decyzja o cofnięciu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE z przyczyny, o której mowa w art. 69 ust. 1 pkt 2, lub decyzja o odmowie nadania statusu uchodźcy, zawierająca nakaz opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o której mowa w art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu ochrony cudzoziemcom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) została wydana ostateczna decyzja o zobowiązaniu do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zawierająca termin opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej decyzja o cofnięciu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony lub o odmowie wydania zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony;
 - 3) cudzoziemiec został skazany prawomocnym wyrokiem:
 - a) w Rzeczypospolitej Polskiej za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe,
 - b) za granicą za przestępstwo stanowiące zbrodnię pospolitą również w rozumieniu prawa polskiego;
 - 4) cudzoziemiec nie wywiązuje się z zobowiązań podatkowych wobec Skarbu Państwa;

- 5) wjazd lub pobyt cudzoziemca są niepożądane ze względu na zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską;
- 6) wjazd lub pobyt cudzoziemca są niepożądane ze względu na zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo bezpieczeństwa i porządku publicznego albo mogłyby naruszyć interes Rzeczypospolitej Polskiej.

1a. W wykazie nie zamieszcza się danych cudzoziemca:

- 1) małżonka obywatela polskiego oraz przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej małżonka cudzoziemca posiadającego zezwolenie na osiedlenie się lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE, chyba że jego pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanowi zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo bezpieczeństwa i porządku publicznego;
- 2) posiadającego zezwolenie na osiedlenie się lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego WE.

2. W wykazie umieszcza się podstawę prawną i faktyczną wpisu oraz następujące dane cudzoziemca:

- 1) imię (imiona) i nazwisko (także inne nazwiska w przypadku używania);
- 2) nazwisko rodowe;
- 3) imiona rodziców;
- 4) datę i miejsce urodzenia;
- 5) płeć;
- 6) obywatelstwo;
- 7) miejsce zamieszkania.

3. Dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie na okres:

- 1) roku od dnia dobrowolnego wyjazdu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji o zobowiązaniu do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zawierającej nakaz wyjazdu w określonym terminie, decyzji o odmowie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony lub decyzji o cofnięciu tego zezwolenia;
- 2) 3 lat od dnia dobrowolnego wyjazdu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji o odmowie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony lub decyzji o cofnięciu tego zezwolenia, zawierających nakaz wyjazdu w określonym terminie, jeżeli przyczyną wydania nakazu wyjazdu było zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo bezpieczeństwa i porządku publicznego;
- 3) 3 lat od dnia wykonania decyzji o wydaleniu, decyzji o cofnięciu zezwolenia na osiedlenie się, decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE lub decyzji o odmowie nadania statusu uchodźcy;
- 4) 5 lat od dnia wykonania decyzji o wydaleniu, decyzji o cofnięciu zezwolenia na osiedlenie się, decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE lub decyzji o odmowie nadania statusu uchodźcy, w przypadku pokrycia kosztów wydalenia w całości lub części przez Skarb Państwa;

- 5) 5 lat od dnia zakończenia wykonania kary odbywanej na podstawie wyroków, o których mowa w ust. 1 pkt 3;
 - 6) roku od dnia uregulowania zobowiązań podatkowych wobec Skarbu Państwa lub od daty, w której zobowiązania te uległy przedawnieniu;
 - 7) wynikający z umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską, o których mowa w ust. 1 pkt 5;
 - 8) do 3 lat w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, z możliwością przedłużenia na kolejne okresy nieprzekraczające 3 lat.
4. Dane cudzoziemca wykreśla się z wykazu po upływie okresów, o których mowa w ust. 3.

Art. 129.

1. Wpisu do wykazu, przedłużenia obowiązywania wpisu oraz wykreślenia tego wpisu dokonuje Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z urzędu lub na wniosek:
 - 1) Ministra Obrony Narodowej;
 - 2) ministra właściwego do spraw finansów publicznych;
 - 2a) ministra właściwego do spraw zagranicznych;
 - 3) Komendanta Głównego Policji;
 - 4) Komendanta Głównego Straży Granicznej;
 - 5) Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
 - 6) Szefa Agencji Wywiadu;
 - 7) Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu;
 - 8) wojewody;
 - 9) konsula.
2. Jeżeli Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców nie uwzględni wniosku organu, o którym mowa w ust. 1, organ ten może zwrócić się z wnioskiem o rozstrzygnięcie sprawy do ministra właściwego do spraw wewnętrznych.
3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw wewnętrznych może uwzględnić wniosek organu i nakazać Prezesowi Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców dokonanie wpisu do wykazu, przedłużenie go lub wykreślenie.

Art. 130.

1. Organy administracji rządowej, które posiadają informacje o okolicznościach uzasadniających wpisanie danych cudzoziemca, o których mowa w art. 128 ust. 1, do wykazu, są obowiązane do przekazania ich Prezesowi Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców.
2. Organ, który wydał decyzję o wydaleniu, o zobowiązaniu cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także inną decyzję, w której określił termin opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej, jest obowiązany do przekazania Prezesowi Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców odpisu tej decyzji, gdy stanie się ostateczna.

3. Sąd, który skazał cudzoziemca za przestępstwo, o którym mowa w art. 128 ust. 1 pkt 3 lit. a, jest obowiązany do przekazania Prezesowi Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców odpisu prawomocnego wyroku.

Art. 131.

1. Cudzoziemiec może złożyć wniosek o udzielenie informacji o wpisaniu jego danych osobowych do wykazu.
2. Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców jest obowiązany, w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, do poinformowania cudzoziemca o wpisaniu jego danych osobowych do wykazu, terminie obowiązywania wpisu, a w przypadkach, o których mowa w art. 128 ust. 1 pkt 1 i 2, także o tym, na czyj wniosek dokonano wpisu.
3. Cudzoziemiec może złożyć wniosek o sprostowanie jego danych osobowych zawartych w wykazie, jeżeli stwierdzi, że są nieprawdziwe, oraz o wykreślenie z wykazu tych danych, jeżeli zostały umieszczone w wykazie w wyniku błędu.
4. Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców informuje cudzoziemca o sposobie rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 3.
5. Do postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 1-4, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego o zaświadczeniach.

Art. 132.

1. Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców tworzy oraz prowadzi w systemie teleinformatycznym krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców o nazwie „System Pobyt”.
2. System Pobyt składa się z:
 - 1) rejestrów, o których mowa w art. 124 pkt 1 lit. a-h, j, z wyjątkiem rejestrów prowadzonych przez konsula;
 - 2) ewidencji, o której mowa w art. 124 pkt 3;
 - 3) wykazu, o którym mowa w art. 124 pkt 4;
 - 4) rejestru w sprawach o nadanie statusu uchodźcy;
 - 5) rejestru w sprawach o wydalenie osób posiadających status uchodźcy;
 - 6) rejestru w sprawach o udzielenie azylu;
 - 7) rejestru w sprawach o udzielenie zgody na pobyt tolerowany;
 - 8) rejestru w sprawach o udzielenie ochrony czasowej;
 - 9) rejestrów wniosków, wydanych postanowień i decyzji w sprawach:
 - a) o wydanie wizy wjazdowej w celu repatriacji,
 - b) o udzielenie pomocy repatriantom ze środków budżetu państwa,
 - c) o uznanie za repatrianta;

- 10) rejestrów wniosków, wydanych postanowień, decyzji i wyroków sądu w sprawach:
 - a) o udzielenie i przedłużenie zezwolenia na pobyt obywatela Unii Europejskiej i członków jego rodziny,
 - b) o udzielenie i przedłużenie zezwolenia na pobyt czasowy obywatela Unii Europejskiej i członków jego rodziny;
- 11) ewidencji osób ubiegających się o wydanie wizej wjazdowej w celu repatriacji i członków ich rodzin, nie posiadających w Rzeczypospolitej Polskiej zapewnionego lokalu mieszkalnego lub źródła utrzymania.

Art. 133.

1. Dane przetwarzane w Systemie Pobyt, w rejestrze, o którym mowa w art. 124 pkt 1 lit. k, oraz w rejestrze odcisków linii papilarnych, pobranych od cudzoziemca na podstawie art. 14 ust. 2, art. 93 ust. 1, art. 98 ust. 4 i art. 101 ust. 3, udostępnia się:
 - 1) Komendantowi Głównemu Policji,
 - 2) Komendantowi Głównemu Straży Granicznej,
 - 3) Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
 - 4) Szefowi Agencji Wywiadu,
 - 5) Ministrowi Obrony Narodowej,
 - 6) ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych,
 - 7) ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych,
 - 8) Radzie do Spraw Uchodźców,
 - 9) sądowni,
 - 10) sądowni administracyjnemu,
 - 11) prokuratorowi,
 - 12) wojewodzie,
 - 13) konsulowi,
 - 14) Szefowi Wojskowych Służb Informacyjnych,
 - 15) Komendantowi Głównemu Żandarmerii Wojskowej- w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań.
2. Dane przetwarzane w Systemie Pobyt, w rejestrze, o którym mowa w art. 124 pkt 1 lit. k, oraz w rejestrze odcisków linii papilarnych pobranych od cudzoziemca na podstawie art. 14 ust. 2, art. 93 ust. 1, art. 98 ust. 4 i art. 101 ust. 3, są udostępniane na pisemny wniosek podmiotu, o którym mowa w ust. 1, z tym że wniosek o udostępnienie danych przetwarzanych w rejestrze odcisków linii papilarnych pobranych od cudzoziemca, któremu wydano decyzję o wydaleniu, może złożyć także Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców.
3. Dane przetwarzane w Systemie Pobyt, w rejestrze, o którym mowa w art. 124 pkt 1 lit. k, oraz w rejestrze odcisków linii papilarnych pobranych od cudzoziemca na podstawie art. 14 ust. 2, art. 93 ust. 1, art. 98 ust. 4 i art. 101 ust. 3, można udostępniać, bez konieczności składania pisemnego wniosku, o którym

- mowa w ust. 2, za pomocą urządzeń do teletransmisji danych, podmiotom, o których mowa w ust. 1, które spełniają łącznie następujące warunki:
- 1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w Systemie Pobyt kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;
 - 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;
 - 3) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywanych zadań.
4. Organ obowiązany do prowadzenia rejestrów i ewidencji, o których mowa w art. 124 pkt 1 lit. a-h, j, k i pkt 2 i 3 oraz w art. 132 ust. 2 pkt 4-8, posiada dostęp do danych przetwarzanych w Systemie Pobyt, w rejestrze, o którym mowa w art. 124 pkt 1 lit. k, oraz w rejestrze odcisków linii papilarnych pobranych od cudzoziemca na podstawie art. 14 ust. 2, art. 93 ust. 1, art. 98 ust. 4 i art. 101 ust. 3, w zakresie danych gromadzonych w rejestrach i ewidencji, które ten organ prowadzi.
5. Organowi, o którym mowa w ust. 1 pkt 12 i 13, nie udostępnia się danych o podstawie prawnej i faktycznej wpisu do wykazu.
6. Dane przetwarzane w Systemie Pobyt udostępnia Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców, dane przetwarzane w rejestrze, o którym mowa w art. 124 pkt 1 lit. k - komendant wojewódzki Policji, komendant powiatowy (miejski) Policji, komendant oddziału Straży Granicznej i komendant granicznej placówki kontrolnej Straży Granicznej, każdy w zakresie swojej właściwości, a dane przetwarzane w rejestrze odcisków linii papilarnych pobranych od cudzoziemca na podstawie art. 14 ust. 2, art. 93 ust. 1, art. 98 ust. 4 i art. 101 ust. 3 - Komendant Główny Policji.

Art. 134.

Informacje zawarte w Systemie Pobyt mogą być przekazywane za granicę, gdy zezwalają na to umowy międzynarodowe, którymi jest związana Rzeczpospolita Polska.

Rozdział 12

Odpowiedzialność przewoźnika

Art. 135.

1. Przewoźnik, który drogą powietrzną lub morską przywiózł cudzoziemca do granicy, jest obowiązany do podjęcia działania dla upewnienia się, że cudzoziemiec zamierzający wjechać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej posiada ważny dokument podróży i wizę wymagane do przekroczenia granicy, o których mowa w art. 13 ust. 1.
2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy także przewoźników wykonujących regularne przewozy osób w międzynarodowym transporcie drogowym, z wyjątkiem ruchu przygranicznego.

Art. 136.

1. Przewoźnik, który drogą powietrzną, morską lub lądową przywiózł cudzoziemca do granicy, jest obowiązany niezwłocznie odwieźć go do kraju, z którego go przywiózł do granicy, a gdy jest to niemożliwe - do kraju, w którym cudzoziemcowi wystawiono dokument podróży, na podstawie którego podróżował, lub do każdego innego kraju, który zapewnia, że go przyjmie, w przypadku gdy:
 - 1) cudzoziemcowi odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) cudzoziemcowi podróżującemu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tranzytem władze państwa docelowego lub graniczącego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej odmówiły wjazdu lub przewoźnik, który miał go przewieźć do tego państwa, odmówił wykonania przewozu.
2. Jeżeli okoliczności uniemożliwiają wykonanie obowiązku, o którym mowa w ust. 1, przewoźnik jest obowiązany na swój koszt zapewnić inny środek transportu w celu niezwłocznego opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 137.

1. Cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 136 ust. 1, można, w drodze decyzji:
 - 1) nakazać przebywanie w określonym miejscu do czasu opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na koszt przewoźnika;
 - 2) zakazać opuszczania statku powietrznego lub morskiego;
 - 3) nakazać opuszczenie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokładzie innego statku powietrznego lub morskiego niż ten, na którym przybył.
2. Przewoźnik, o którym mowa w art. 135 ust. 1, pokrywa koszty pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu opuszczenia przez niego tego terytorium tylko wówczas, gdy cudzoziemiec nie posiada dokumentu podróży i wizy lub nie posiada zezwolenia na wjazd do innego państwa lub na powrót do kraju pochodzenia, jeżeli zezwolenie takie jest wymagane. W pozostałych przypadkach koszty te ponosi Skarb Państwa.

Art. 138.

1. Na przewoźnika, który drogą powietrzną lub morską przywiózł na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca nieposiadającego dokumentu podróży wymaganego do przekroczenia granicy, o którym mowa w art. 13 ust. 1, lub nieposiadającego zezwolenia na wjazd do innego państwa lub na powrót do kraju pochodzenia, jeżeli zezwolenie takie jest wymagane, nakłada się karę administracyjną w wysokości stanowiącej równowartość od 3 000 do 5 000 euro za każdą przywiezioną osobę, z tym że suma kar za jednorazowy przywóz grupy osób nie może przekroczyć równowartości 500 000 euro.
2. Przepis ust. 1 dotyczy także przewoźników wykonujących regularne przewozy osób w międzynarodowym transporcie drogowym, z wyjątkiem ruchu przygranicznego.

3. Przeliczenia równowartości euro, o której mowa w ust. 1, na złote dokonuje się według średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski dla tej waluty w dniu wydania decyzji o nałożeniu kary administracyjnej.

Art. 139.

1. Decyzje w sprawach, o których mowa w art. 137 ust. 1, wydaje właściwy komendant placówki Straży Granicznej i nadaje im rygor natychmiastowej wykonalności.
2. Od decyzji komendanta placówki Straży Granicznej przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej.
3. Karę administracyjną, o której mowa w art. 138, na wniosek komendanta placówki Straży Granicznej, w której odmówiono cudzoziemcowi wjazdu, nakłada na przewoźnika, w drodze decyzji, wojewoda właściwy ze względu na siedzibę organu występującego z wnioskiem.

Art. 140.

1. W przypadku gdy zachowanie cudzoziemca, któremu odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uzasadnia przypuszczenie, że może on spowodować zagrożenie bezpieczeństwa w międzynarodowej komunikacji lądowej, lotniczej lub morskiej, komendant właściwej placówki Straży Granicznej, na wniosek upoważnionego przedstawiciela przewoźnika i na koszt przewoźnika, zapewnia konwój takiego cudzoziemca.
2. Koszty konwoju obejmują koszty bezpośrednio związane z przewozem, a także koszty świadczeń przysługujących konwojentom z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju.

Rozdział 13

Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców

Art. 141.

1. Centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach repatriacji, wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, nadawania statusu uchodźcy, udzielania cudzoziemcom azylu, wyrażania zgody na pobyt tolerowany oraz udzielania ochrony czasowej, a także w sprawach związanych z obywatelstwem polskim, które wynikają z zakresu zadań administracji rządowej, jest Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców, zwany dalej „Prezesem Urzędu”, z wyjątkiem spraw zastrzeżonych dla innych organów.
2. Nadzór nad Prezesem Urzędu sprawuje minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Art. 142.

1. Prezes Urzędu wyłoniony w drodze konkursu jest powoływany przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Pre-

- zes Rady Ministrów odwołuje Prezesa Urzędu. Kadencja Prezesa Urzędu trwa 5 lat, licząc od dnia powołania. Prezes Urzędu pełni obowiązki do dnia powołania jego następcy.
2. Na stanowisko Prezesa Urzędu lub jego zastępcy może być powołany obywatel polski, który łącznie spełnia następujące warunki:
 - 1) zamieszkuje na stałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) korzysta z pełni praw publicznych;
 - 3) nie był karany prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne;
 - 4) posiada wyższe wykształcenie.
 3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, na wniosek Prezesa Urzędu, powołuje i odwołuje zastępców Prezesa Urzędu.
 4. Prezes Urzędu wykonuje swoje zadania przy pomocy Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców, zwanego dalej „Urzędem”, będącego urzędem administracji rządowej.
 5. Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych, w drodze rozporządzenia, nadaje Urzędowi statut określający jego organizację, kierując się zakresem zadań Prezesa Urzędu oraz potrzebą zapewnienia sprawnego funkcjonowania Urzędu.
 6. Prezes Urzędu może wykonywać swoje zadania przy pomocy delegatur Urzędu.
 7. W Urzędzie mogą być zatrudniani oddelegowani funkcjonariusze Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Policji, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 143.

1. Do zadań Prezesa Urzędu należy:
 - 1) wydawanie decyzji i postanowień w pierwszej instancji, w sprawach uregulowanych:
 - a) w niniejszej ustawie,
 - b) w ustawie z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz.U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353, z 2001 r. Nr 42, poz. 475 oraz z 2003 r. Nr 128, poz. 1175),
 - c) w ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji,
 - d) w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - e) w ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. o zasadach i warunkach wjazdu i pobytu obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej- jeżeli nie zostały one przekazane innym organom;
 - 2) rozpatrywanie odwołań od decyzji i zażaleń na postanowienia wydane w pierwszej instancji przez inne organy w sprawach uregulowanych w ustawach, o których mowa w pkt 1, o ile nie zostały one przekazane innym organom;

- 3) gromadzenie informacji i analizowanie sytuacji migracyjnej w zakresie niezbędnym do realizacji zadań należącym do kompetencji Prezesa Urzędu;
 - 4) organizowanie i prowadzenie szkoleń w zakresie spraw należących do kompetencji Prezesa Urzędu;
 - 5) prowadzenie współpracy międzynarodowej, w tym przekazywanie organom państw członkowskich Unii Europejskiej informacji, o których mowa w art. 62 ust. 9 pkt 1 i art. 71b ust. 8;
 - 6) wykonywanie innych zadań uregulowanych w ustawie oraz przepisach odrębnych, w zakresie niezbędnym do prowadzenia postępowań na podstawie ustaw, o których mowa w pkt 1.
2. Prezes Urzędu kontroluje wykonywanie przez wojewodów zadań wynikających z ustaw, o których mowa w ust. 1 pkt 1, w zakresie zgodności ich działania z prawem oraz polityką w dziedzinie migracji, uchodźstwa i repatriacji.
 3. Prezes Urzędu jest organem wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w stosunku do wojewody w sprawach uregulowanych w ustawie.

Art. 144.

1. Prezes Urzędu, w porozumieniu z Komendantem Głównym Straży Granicznej, może zezwolić, na wniosek konsula, komendanta placówki Straży Granicznej lub z urzędu, na wjazd lub pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemcowi, który nie spełnia warunków dotyczących wjazdu lub pobytu określonych w ustawie, jeżeli wymaga tego interes Rzeczypospolitej Polskiej. Do wydawania zezwolenia i samego zezwolenia nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego oraz nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego.
2. Prezes Urzędu przedstawia corocznie do dnia 31 marca ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych informację o stosowaniu przepisu ust. 1 w roku poprzednim.

Art. 145.

Prezes Urzędu używa pieczęci okrągłej z wizerunkiem orła ustalonego według wzoru godła państwowego.

Art. 146.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, może, w drodze rozporządzenia, tworzyć i znosić delegatury Urzędu, określając ich właściwość terytorialną oraz zakres działania, w tym uprawnienia kierownika delegatury do wydawania, z upoważnienia Prezesa Urzędu, decyzji administracyjnych, w przypadku uzasadnionym istotnym wzrostem liczby wniosków o nadanie statusu uchodźcy, o którym mowa w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozdział 14

Przepisy karne

Art. 147.

Kto zabiera w celu przywłaszczenia lub przywłaszcza sobie dokument podróży, kartę pobytu, polski dokument podróży dla cudzoziemca, tymczasowy polski dokument podróży dla cudzoziemca, polski dokument tożsamości cudzoziemca lub takiego dokumentu używa, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 148.

1. Kto:

- 1) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie posiadając do tego tytułu prawnego,
- 2) na żądanie uprawnionych organów nie okazuje dokumentów i zezwoleń uprawniających go do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub środków finansowych niezbędnych do pokrycia kosztów pobytu na tym terytorium,
- 3) uchyla się od obowiązku wymiany karty pobytu, polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca lub polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca,
- 4) nie wykonuje obowiązku opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określonego w decyzji o wydaleniu wydanej na podstawie art. 88 ust. 1,
- 5) nie wykonuje obowiązku zgłaszania się w określonych odstępach czasu do organu wskazanego w decyzji o wydaleniu,
- 6) opuszcza miejsce zamieszkania wyznaczone mu w decyzji o wydaleniu,
- 7) nie opuszcza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji:
 - a) o odmowie udzielenia lub cofnięciu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony,
 - b) o cofnięciu zezwolenia na osiedlenie się,
 - c) o cofnięciu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE,
 - d) o zobowiązaniu do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 8) nie zawiadamia o utracie karty pobytu, polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca lub polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca, w terminie, o którym mowa w art. 79 ust. 1,
- 9) nie zwraca znalezionej karty pobytu, polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca lub polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca w przypadku, gdy wydano mu nową kartę pobytu lub nowy dokument, w terminie, o którym mowa w art. 79 ust. 2

- podlega karze grzywny.

2. Orzekanie w sprawach o czyny, o których mowa w ust. 1, następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

3. Wyrok nakazowy wydany w postępowaniu nakazowym jest natychmiast wykonalny.

Rozdział 15

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 149.

W ustawie z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców (Dz.U. z 1996 r. Nr 54, poz. 245, z późn. zm.¹⁰⁾) w art. 8 w ust. 1 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

- „2) nabycie nieruchomości przez cudzoziemca zamieszkującego w Rzeczypospolitej Polskiej co najmniej 5 lat od udzielenia mu zezwolenia na osiedlenie się,
- 3) nabycie przez cudzoziemca, będącego małżonkiem obywatela polskiego i zamieszkującego w Rzeczypospolitej Polskiej co najmniej 2 lata od udzielenia mu zezwolenia na osiedlenie się, nieruchomości, które w wyniku nabycia stanowią wspólność ustawową małżonków.”.

Art. 150.

W ustawie z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz.U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353 oraz z 2001 r. Nr 42, poz. 475) po art. 17 dodaje się art. 17a w brzmieniu:

- „Art. 17a. 1. W sprawach należących do właściwości wojewody i Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców organy te mogą zwracać się do komendanta wojewódzkiego Policji, Komendanta Głównego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu oraz Szefa Wojskowych Służb Informacyjnych, a w razie potrzeby do innych organów, o przekazanie informacji niezbędnych dla prowadzonych postępowań.
2. Organy, do których wojewoda lub Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców zwrócił się o przekazanie informacji, są obowiązane je udostępnić w zakresie niezbędnym dla prowadzenia postępowań, w terminie 30 dni.
 3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach termin, o którym mowa w ust. 2, może być przedłużony do 3 miesięcy, o czym organ obowiązany do przekazania informacji zawiadamia odpowiednio wojewodę lub Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców.”.

Art. 151.

W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz.U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1399 oraz z 2003 r. Nr 90, poz. 844 i Nr 113, poz. 1070) wprowadza się następujące zmiany:

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 1997 r. Nr 140, poz. 939, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2001 r. Nr 16, poz. 166 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984.

1) w art. 1 w ust. 2 w pkt 4 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) przestępstw i wykroczeń określonych w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz.U. Nr 128, poz. 1175) oraz ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 128, poz. 1176),”;

2) w art. 9e w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) określonego w art. 147 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach,”.

Art. 152.

W ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych (Dz.U. Nr 110, poz. 1189, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4:

a) w pkt 7 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „z zastrzeżeniem pkt 8,”,

b) po pkt 7 dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) Krajowy System Informatyczny - to prowadzona w Krajowym Centrum Informacji Kryminalnych odrębna baza danych na potrzeby kontroli granicznej, kontroli celnej, kontroli legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także na potrzeby innych postępowań prowadzonych na podstawie ustaw.”;

2) po rozdziale 4 dodaje się rozdział 4a w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Krajowy System Informatyczny

Art. 37a. 1. W Krajowym Systemie Informatycznym przetwarzane są dane:

1) cudzoziemców:

- a) poszukiwanych w związku z dotyczącym ich wnioskiem o ekstradycję lub wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania w celu ekstradycji,
- b) których dotyczy wnioski o przekazanie w celu wykonania kary,
- c) zaginionych lub objętych ochroną w związku z toczącym się postępowaniem karnym,

2) przedmiotów:

- a) skradzionych lub zaginionych pojazdów mechanicznych, łodzi i jachtów,
- b) skradzionej lub zaginionej broni, amunicji i materiałów wybuchowych,

¹¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1800, z 2002 r. Nr 81, poz. 731 i Nr 89, poz. 804 oraz z 2003 r. Nr 124, poz. 1153.

- c) skradzionych lub zaginionych dokumentów tożsamości i ich druków,
 - d) banknotów zgłoszonych jako poszukiwane.
2. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 1, obejmują:
- 1) imię (imiona) i nazwisko (nazwiska) oraz pseudonim,
 - 2) datę i miejsce urodzenia,
 - 3) obywatelstwo,
 - 4) płeć,
 - 5) znaki szczególne,
 - 6) informację, czy dana osoba może być uzbrojona,
 - 7) informację, czy dana osoba może stosować przemoc,
 - 8) powód wpisania danych osobowych do Krajowego Systemu Informatycznego,
 - 9) zalecany sposób postępowania wobec cudzoziemca.

Art. 37b. 1. Dane w Krajowym Systemie Informatycznym gromadzi, przetwarza i udostępnia Szef Centrum.

2. Dane z Krajowego Systemu Informatycznego udostępnia się, z zastrzeżeniem ust. 3, w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań:
- 1) Ministrowi Obrony Narodowej,
 - 2) Ministrowi Sprawiedliwości,
 - 3) ministrowi właściwemu do spraw administracji publicznej,
 - 4) ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych,
 - 5) ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych,
 - 6) ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych,
 - 7) Komendantowi Głównemu Straży Granicznej,
 - 8) Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
 - 9) Szefowi Agencji Wywiadu,
 - 10) Prezesowi Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców,
 - 11) konsulowi,
 - 12) wojewodzie,
 - 13) prokuratorowi,
 - 14) sądowi,
 - 15) Policji.
3. Szef Centrum może wyrazić zgodę, w drodze decyzji, na udostępnienie danych zgromadzonych w Krajowym Systemie Informatycznym organom, o których mowa w ust. 2, za pomocą urządzeń do teletransmisji danych, bez konieczności składania pisemnego wniosku, jeżeli organy te spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w Krajowym Systemie Informatycznym, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane lub informacje uzyskał,
 - 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych lub informacji niezgodnie z celem ich uzyskania,
 - 3) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywanych przez organ zadań.
4. Organy, o których mowa w ust. 2 pkt 1-12 i 14, są obowiązane do bieżącego przekazywania do Krajowego Systemu Informatycznego danych, o których mowa w art. 37a.
 5. Administrator danych przetwarzający dane na potrzeby Krajowego Systemu Informatycznego jest zwolniony z obowiązku informacyjnego, określonego w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 i Nr 153, poz. 1271).
 6. Przetwarzanie danych osobowych w Krajowym Systemie Informatycznym podlega kontroli Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych.”;
- 3) po art. 40 dodaje się art. 40a w brzmieniu:
- „Art. 40a. 1. Dane, o których mowa w art. 37a, mogą być przekazywane za granicę na podstawie umów międzynarodowych, którymi związana jest Rzeczpospolita Polska.
 2. Do Krajowego Systemu Informatycznego można włączyć dane otrzymane od organów państw obcych.”.

Art. 153.

W ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. o zasadach i warunkach wjazdu i pobytu obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 141, poz. 1180) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2. Przepisy ustawy dotyczące obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin stosuje się do obywateli państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz innych państw, które nie należą do Unii Europejskiej, ale na podstawie umów zawartych z Unią Europejską korzystają ze swobody przepływu osób, oraz do członków ich rodzin.”;
- 2) w art. 32:
 - a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 - „1. Zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony oraz karty pobytu wydane cudzoziemcom będącym obywatelami Unii na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz.U. Nr 128, poz. 1175) zachowują ważność.
 2. Zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony oraz karty pobytu wydane na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cu-

dzoziemcach członkom rodziny obywateli Unii, niebędącym obywatelami Unii, zachowują ważność.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wpisy dokonane w rejestrach prowadzonych przez wojewodów na podstawie ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, dotyczące wniosków o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcom będącym obywatelami Unii i wydanych w tych sprawach decyzji, pozostają w tych rejestrach.”.

Rozdział 16

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 154.

1. Cudzoziemcowi, którego pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w dniu wejścia w życie ustawy jest nielegalny i przebywającemu na tym terytorium nieprzerwanie co najmniej od dnia 1 stycznia 1997 r., który złoży w terminie do dnia 31 grudnia 2003 r. wniosek o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca udzieli mu tego zezwolenia, na okres 1 roku, jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo bezpieczeństwa i porządku publicznego albo obciążenia dla budżetu państwa oraz nie naruszy interesu Rzeczypospolitej Polskiej, pod warunkiem że cudzoziemiec:
 - 1) wskaże lokal mieszkalny, w którym zamierza przebywać i przedstawi tytuł prawny do jego zajmowania oraz
 - 2) posiada przyrzeczenie wydania zezwolenia na pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo pisemne oświadczenie pracodawcy o zamiarze zatrudnienia go lub powierzenia mu wykonywania innej pracy zarobkowej, lub pełnienia funkcji w zarządach osób prawnych prowadzących działalność gospodarczą, jeżeli zezwolenie na pracę nie jest wymagane, lub
 - 3) posiada dochody lub mienie wystarczające na pokrycie kosztów utrzymania i leczenia swojego i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, bez potrzeby korzystania ze wsparcia materialnego ze środków pomocy społecznej przez okres 1 roku.
2. Do ustalenia, czy pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest nieprzerwany, stosuje się art. 64 ust. 6.
3. Cudzoziemcowi, który złożył wniosek o udzielenie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, oraz osobom objętym wnioskiem, wojewoda wydaje wizę pobytową na okres do zakończenia postępowania w pierwszej instancji w sprawie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony.
4. Przed wydaniem decyzji o udzieleniu zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony cudzoziemcowi, którego dane znajdują się w wykazie, wojewoda jest obowiązany zwrócić się o przekazanie informacji w zakresie niezbędnym do ustalenia, czy pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanowi zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego także do Prezesa Urzędu.

5. W decyzji o odmowie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony określa się termin, w którym cudzoziemiec jest obowiązany opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Do decyzji tej stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu w sprawie zobowiązania do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
6. W przypadku gdy cudzoziemiec opuści terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji, o której mowa w ust. 5, jego danych nie umieszcza się w wykazie, chyba że wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Art. 155.

1. Jeżeli cudzoziemiec, przebywający nielegalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, zgłosi ten fakt organowi Straży Granicznej lub Policji i opuści terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie określonym w decyzji, na podstawie której zostanie zobowiązany do opuszczenia tego terytorium, jego danych nie umieszcza się w wykazie.
2. Do wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 97 i 98.

Art. 156.

1. Karty pobytu, dokumenty, zezwolenia i wize wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność przez okres, na jaki zostały wydane.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do kart pobytu i dokumentów wydanych cudzoziemcowi, do którego stosuje się przepisy ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Blankiety zaproszenia, w których czas pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej osoby zapraszanej jest określony liczbą dni, mogą być stosowane do dnia 30 października 2003 r.
4. Zaproszenia wystawione na blankietach, o których mowa w ust. 3, zachowują ważność do dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, nie dłużej jednak niż do końca okresu ich ważności.

Art. 157.

Ilekoć w obowiązujących przepisach jest mowa o osobach posiadających kartę czasowego pobytu lub kartę stałego pobytu, należy przez to rozumieć osoby, którym udzielono odpowiednio zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony lub zezwolenia na osiedlenie się.

Art. 158.

1. Do postępowań administracyjnych wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, które nie zostały zakończone do tego dnia decyzją ostateczną, stosuje się:
 - 1) w sprawach wiz, do zakończenia postępowania w drugiej instancji - przepisy dotychczasowe;

- 2) w sprawach zezwoleń na zamieszkanie na czas oznaczony i zezwoleń na osiedlenie się - przepisy niniejszej ustawy;
 - 3) w sprawach o zobowiązanie cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o wydalenie i w sprawach kar dla przewoźników - przepisy dotychczasowe, z zastrzeżeniem art. 138 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 4) w pozostałych postępowaniach - przepisy niniejszej ustawy.
2. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się do zezwoleń na zamieszkanie na czas oznaczony wydanych cudzoziemcom, w stosunku do których zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 17 ust. 2 pkt 7 i 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o cudzoziemcach (Dz.U. z 2001 r. Nr 127, poz. 1400, z późn. zm.¹²⁾).

Art. 159.

Dane cudzoziemców, zgromadzone w wykazie na podstawie dotychczasowych przepisów, przechowuje się przez okres, na jaki zostały w nim zamieszczone.

Art. 160.

1. Rejestry utworzone na podstawie ustawy, przez 3 lata od dnia wejścia w życie ustawy mogą być prowadzone w innej formie niż system teleinformatyczny.
2. Organy prowadzące rejestry, o których mowa w art. 124 pkt 1, są obowiązane do wzajemnego przekazywania danych przetwarzanych w prowadzonych przez siebie rejestrach.
3. Prezes Urzędu zapewnia prawidłowe udostępnianie danych przetwarzanych w rejestrach, o których mowa w art. 124 pkt 1.

Art. 161.

Wpisy do rejestrów prowadzonych na podstawie dotychczasowych przepisów z dniem wejścia w życie ustawy stają się wpisami do rejestrów prowadzonych na podstawie niniejszej ustawy.

Art. 162.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych utworzy Krajowy System Informatyczny do dnia 31 grudnia 2006 r.

Art. 163.

Zadania określone w art. 95 ust. 3 do dnia 31 grudnia 2003 r. wykonuje komendant wojewódzki Policji właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 81, poz. 731, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1180 i Nr 153, poz. 1271 oraz z 2003 r. Nr 97, poz. 894 i Nr 101, poz. 942.

Art. 164.

Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie upoważnień przewidzianych w ustawie, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, zachowują moc przepisy dotychczasowe.

Art. 165.

1. Przepisy art. 3 pkt 2, art. 32 ust. 3, art. 57 ust. 4 oraz art. 135-140 w zakresie dotyczącym przewoźników lądowych stosuje się od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.
2. Przepisy art. 27 ust. 3 i art. 51 ust. 3 i 4 tracą moc z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Art. 166.

Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 25 czerwca 1997 r. o cudzoziemcach (Dz.U. z 2001 r. Nr 127, poz. 1400, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 81, poz. 731, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1180 i Nr 153, poz. 1271 oraz z 2003 r. Nr 97, poz. 894 i Nr 101, poz. 942);
- 2) ustawa z dnia 11 kwietnia 2001 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 42, poz. 475 oraz z 2002 r. Nr 25, poz. 253 i Nr 81, poz. 731).

Art. 167.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 września 2003 r., z wyjątkiem art. 50 ust. 3 i 4, art. 51 ust. 3 i art. 162, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.